

BUG KASIDI I KID

BROJ

65

CENA 200 DIN

VELIKA
PODVALA

Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

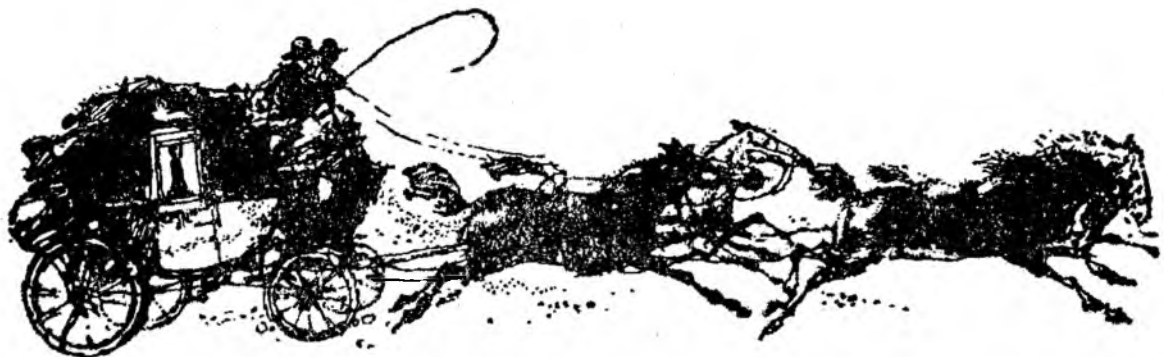
SR Nemačka 3,5 DM

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

VELIKA PODVALA

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
VELIKA PODVALA

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Štrijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Nada Maksimović

© 1986. DEN PRESS

BUČ KASIDI I KID — 65 JANUAR 1987. GODINE. CENA 200 DINARA. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-246 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj žiro računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bojčević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Štampa »Litopapir« — Čačak.

Teks Gordon

VELIKA PODVALA

Po drugi put tog prolećnog jutra, dok je gotovo svečana tišina pokrivala bregove i udoline, Sandens Kid zaustavi konja i okrete glavu u stranu taman koliko je bilo potrebno da se pogled njegovih plavozele nih očiju, ponekad hladnih kao glečerska jezera, zaustavi na Buču Kasidiju koji je jahao nešto pozadi i metar dva sa strane zviždućući neku popularnu pesmicu koju je tokom duge zime slušao iz večeri u večer.

— Hej, pametnjakoviću, ako ti nije teško da prekineš taj koncert, reci mi imaš li ti uopšte pojma gde se trenutno nalazimo — upita Kid nestrpljivim glasom.

— Aha — glasio je kratak odgovor.

Kid, koji nije voleo da se lomata po divljini čak i kada su ih potere pritiskale sa svih strana, već pet dana insistirao je da se što pre dočepa-

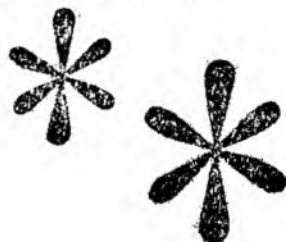
ju nekog naselja na granici Kalifornije. Želja za toplim suncem bila je jača od svakog opreza i straha. Uzalud mu je Buč govorio da u Kaliforniji za njima ima mnogo poternica, kao uostalom i u Koloradu i u svim okolnim državama. On je odlučio da krene na tu stranu i time je svako ubeđivanje otpalo.

— Šta »aha«, prokleti mudrijašu! — dreknu Kid.

— Pa, znam gde se nalazimo — uzvрати Buč bezbrižnim glasom.

Nešto u Sandensovim očima najavi buru psovki i nečeg još goreg, pa Buč požuri da objasni.

— Nismo daleko od Emersona. To ti je naselje srednje veličine, bar je toliko bilo pre pet godina kada sam kroz nje ga projahao. Ima sve ono što ti želiš: nekoliko saluna, pravu pravcatu kockarnicu, nekoliko dućana i lepu, razrađenu ban-

**Svim čitaocima
želimo srećnu
Novu 1987. godinu**

ku. Pare koje si prošlog meseca pokupio onim jadnim kaubojima i drvosečama moći ćeš na miru da potrošiš.

Dvojica odmetnika zatim nastaviše put bez reči. Povremeno su kopite njihovih konja dublje propadale kroz još vodom natopljeno zemljište, ali napredovali su bez po muke.

Buč je jahao istog konja već nekoliko meseci, dok se Kid šepurio na apaluzu kojeg je digao na pokeru jednom odgajivaču konja iz Kolorada.

Iznenada do njih dopre odjek prigušen mekim terenom, ali ipak dovoljno jasan. Bio je to odjek topota mnogih kopita. Buč i Kid se istog časa zaustaviše. Nisu se još ni okrenuli kada ih zasu prava kiša pušćanih i revolverskih kuršuma. Ništa ne shvatajući, njih dvojica prvo pokušашe da umire konje, ali mu poslednja psovka zamre na usnama kada ugleda Buča kako okrvavljenog lica izleće iz sedla i nestaje sa druge strane uznemirenog konja. Nije, međutim, imao vremena da dalje prati njegov pad jer apaluzo pod njim bolno njisnu, a onda, kao da mu je neko iznenada odsekao sve četiri noge, polete ka zemlji. Više zahvaljujući refleksima nego svesno, Kid izvuče noge iz uzengija i baci se u stranu. Instinkt revolveraša probudi se

u njemu. Još dok je padao, plavokosi odmetnik poteže kolt iz futrole i ispali prvi hitac pre nego što se dočekaо levom rukom. Otkotrljao se u stranu, zatim ispalio još tri metka velikom brzinom u grupu jahača koja se tog trenutka zaustavila na petnaestak metara od njega. Lepo je video kako njegov kuršum pogađa u rame jednog brkajlijlu, a drugi hitac umesto jahača pogodi riđana, koji se baš tog trenutka propeo. Pogodena posred čela, životinja se istog časa stropošta na zemlju prignječivši pri tome i svog jahača.

Kid brzo okrete cev kolta na najbližeg napadača, ali mu istog časa kolt izlete iz ruke. Oštar bol rascepi mu levo rame.

Napadači su ispalili još nekoliko hitaca. Jedan od kuršuma pogodi kamen nedaleko od mesta na kome je ležao Sandens Kid i komadić granita pogodi plavokosog odmetnika odmah iznad uva. Od tog udarca Kidu se smrče pred očima i on polako počeo da tone u nesvest. Poslednje što je video bila je nečija senka koja se sve više približavala i čizma koja je virila iz trave. Čizma njegovog prijatelja i ortaka Buča Kasidija.

Onda tama prekri sve i donese blaženi spokoj i odsustvo svakog bola, patnje ili straha.

— To su oni! Siguran sam. Eno i konja! Prepoznao bih ga među stotinu. Uхватili smo ih. Sada će platiti!

Momak koji je izgovorio ove reči mogao je da ima najviše dvadesetdve-dvadesettri godine. Bio je visok i dobro građen. Imao je onu vrstu lepote popularne po salunima među devojkama željnim malo nežnosti.

Momak ispruži ruku u kojoj se još dimio »remington« kalibra 44. Zateže kokot i počne da savija kažiprst.

Hitac planu, ali kuršum odlete uvis kidajući grančice visokog crnog bora.

— Ne, Krise, ne ide to tako. Bez obzira što si siguran da su ovi momci napali radnju tvog strica, opljačkali ga i ubili, mi ćemo im suditi po zakonu.

Visok, snažno građeni brkajlija, na čijim grudima je sijala srebrna šerifska zvezda, još je čvrsto stiskao šaku momka koji je hteo da ubije nemoćnog Sandensa Kida.

— Ali, šerife... to je samo gubljenje vremena. Valjda mi verujete... Oni su zaslužili smrt. Moj jadni stric Natan...

Izgledalo je da je momak ozbiljno uzbuđen.

— Krise, znam šta osećaš. Možda bih te, da ne nosim ovu zvezdu, i pustio da im od

mah presudiš bez obzira da li su u stanju da se brane ili ne. Ovako... zakon mora da bude iznad svega.

Šerif Ken Donegan bio je oličenje čoveka sa zvezdom. U čitavom svom životu nije učinio ništa što bi moglo da se kosi sa zakonom, pa je i od drugih očekivao da se na isti način ponašaju.

— Stive, uzmi momku revolver — naredi šerif svom zameniku. Kada je to bilo sređeno, priđe da izbliza pogleda pogođene odmetnike.

Izvukao je kolt iz Bučove futrole i daleko ga odbacio. Podigao je Kidov kolt, okrenuo ga nekoliko puta u šaci, zatim ga zadenuo za pojas. Sa žaljenjem je pogledao Kidovog šarenog ždrepcu.

— Šteta za ovako dobrog konja. U redu, ljudi, skinite sedla sa ubijenih životinja, pokupite oružje i natovarite ranjenike na konje. Krećemo. Srećom, nisu mnogo odmakli od Emersona.

Uskoro je razvučena kolona jahača sa dvojicom ranjenih zarobljenika krenula niz obronke put Emersona. Ljudi su žagorili radosni zbog uspešnog pohoda. Znali su da će sledećih nekoliko meseci baš oni, članovi potere, biti glavni junaci. Odavno je već u naselju sve bilo mirno. Tu i tamo iz-

bila bi po neka tuča pijanih kauboja. Planuo bi i po koji hitac, ali uglavnom u vazduh ili u neku firmu iznad radnji. Takve veseljake šerif Donegan brzo je smirivao, a one koji su bili malo više usijani vodio bi u zatvor da se ohlade.

Ubistvo se nije dogodilo već nekoliko godina. Zato je, toliko i uzбудilo žitelje Emersona, tim pre što je stari trgovac Natan Filmor bio jedan od osnivača grada i što je bio omiljen među ljudima.

— Krise, dođi malo ovamo — pozva šerif Natanovog sinovca posle pola sata jahanja.

Kada je momak prišao toliko blizu da su im se konji do dirivali, šerif ga upita:

— Još jednom mi ispričaj sve po redu. Ti si prvi čuo šumove. Kada si stigao, ova dvojica su već grabila niz ulicu?

Momak obližnu usne, zakli-ma glavom i počeo da govori:

— Baš tako, šerife. Zna-te i sami da je stric Nat ustajao pre svih ostalih. To mu je bila navika koje se nije oslobodio do kraja života. Mada nije imao nikakva posla tako rano, ipak je ustajao i silazio u radnju. Pošto bi obišao sve police i popužio prvu cigaretu u dvorištu, vraćao bi se da skuva kafu i pripremi blagajnu za posao. Tako je bilo i onog jutra. Ja sam te noći došao ma-

lo kasnije i dugo nisam mogao da zaspim. Izgleda da me je san savladao negde pred zoru, baš pre nego što će stric Nat ustati.

Momak je zastao kao da želi bolje da se priseti slika koje je ugledao u zoru kobnog dana. Šerif ga nije požurivao. Nekoliko puta zagledao mu se u oči, ali ništa nije rekao. Činilo se da je momak još pod dubokim utiskom onoga što je video.

— Nešto sam kao kroz san čuo, kao neki prigušeni pucanj. Sačekao sam malo onako bunovan, ali se više ništa nije čulo. Onda sam ponovo začuo nešto kao gušanje, grebanje čizama po podu i tup pad nekog tela. Više nisam oklevao. Skočio sam iz kreveta, dohvatio kolt i pojurio niza stepenice...

Još jednom Kris prekide svoje kazivanje. Obrisa rukom usta, iako su bila sasvim suva, namesti šešir dublje na čelo, onda, pošto se osvrnuo da pogleda dva tela koja su visila preko sedla, on nastavi:

— Stric Natan je ležao na podu... u lokvi krvi. Prvo sam njemu prišao. Na ramenu je imao jedan ubod od noža, a na čelu krvavi trag. Tek onda sam video i onu ranu... na grudima. Odmah sam shvatio da je stari mrtav. Nož ga je pogodio posred srca. Prema ve-

ličini rane shvatio sam da je reč o velikom nožu...

— Onakvom kakve vi prodajete u radnji? — ubaci šerif.

Momak se jedva primetno trže.

— Ne razumem, šerife?

— Kažem, takve noževe i vi prodajete. Možda je ubica jednostavno dohvatio jedan od vaših noževa. Nož kojim je počinjen zločin našao sam iza tezge, samo to još nikome nisam pomenuo.

Kris je nekoliko trenutaka ćutao. Mišić kraj usne počeo nekontrolisano da mu poigrava.

— Znači, tako. Ubili su ga njegovim sopstvenim nožem. Ja ću... ja ću im pre...

— Smiri se, momče. Nećeš ti ništa. Već sam rekao: njima će se suditi po zakonu. U mom gradu nikada nije bilo linčovanja, pa neće ni sada. Jasno?

Poslednju reč šerif Donegan izgovorio je tonom koji nije trpeo protivljenje.

Proteklo je još pola sata. Kid se prvi osvestio, ali to ničim nije pokazivao. Nije hteo da pokaže rulji da je svestan. Otvorio je oči taman toliko da, viseći sa strane na sedlu, registruje put kojim su prolazili. Međutim, ubrzo odustade od toga. Ta, on ionako nije znao u kom delu zemlje se nalaze.

Zato zatvori oči i napregnu se da što bolje čuje šta ljudi govore.

— Ma, šerif samo komplikuje — javi se neki čovek promuklog glasa. — Ja bih njih po kratkom postupku. Eno, na primer, o ono drvo tamo. Baš je zgodno. Ima jake i visoke grane. Samo prebaciš konopac i začas presudiš.

— Znaš i sam, Keri, da od tog posla nema ništa. Naš šerif ne dozvoljava ništa što je mimo zakona.

Znači, nije neka banda, sinu Kidu, već zvanična potera. Koga su to gonili? Nisu valjda nje ga i Buča? Pa, oni već dve nedelje nisu ulazili u neko naselje. Znači, po sredi je neka zabuna.

— Šta misliš koliko je stari Filmor imao u kasi? Ne bi ga ovi ubili za nekoliko zelembaća — ponovo se javi isti glas.

— Šta znam. Ako je verovati Krisu, tamo je bilo blizu tri hiljadarke, a to nije mala para.

— Ih, kako mala, sa tri hiljadarke ja bih rešio sve svoje probleme!

Sandens Kid pretrnu. Upravo toliko para imao je u novčaniku. Bile su to pare koje je dobio na kocki. Sav novac koji bi dobio na kartama Kid je brzo i lako trošio. Bilo bi tako i ovaj put da se nisu tako du

go zadržali na otvorenom i da ih nije skleptala potera.

— Ipak, Keri, da ubiju čoveka zbog tri hiljade u njegovoj rođenoj kući...

Ljudi začutaše.

Ćutao je i mladi Kris Filmor.

— Momče, kako si siguran da su baš ova dvojica oni koje si jutros rano video? Ti si se ipak zadržao oko starog Nata, a sam si rekao da su oni već istrčali iz radnje kada si ti dotrčio.

Kris Filmor nije dugo razmišljao.

— Šerife, vi znate da su naši prozori veliki i da ih Sindi svaki čas pere. Dakle, kroz njih se sasvim lepo i jasno vidi čak preko ulice. Video sam ih s leđa. Zar ih i pre izvesnog vremena nisam s leđa i prepoznao? Drugo, rekao sam vam da je jedan od njih jahao šarenog konja. Na kakvom je konju bio jedan od ovih? Vi, šerife, kao da sumnjate u moje reči?

Krisov glas zvučao je uvređeno. Šerif odmahnu glavom. Ne, ne bi se on izvinjavao momku samo zato što se ovaj osećao povređenim. Šerif je jednostavno morao pred iznetim činjenicama da sagne glavu. Kris je bio jedini svedok ubistva, a ono je bilo sasvim očigledno. Dakle, ako momak koji je video napadače tvrdi da

su to ova dvojica, onda je to tako. Šerif iznenada zaustavi konja i sjaha.

— Šta je bilo, Kene? — odmah upita šerifov pomoćnik skačući sa sedla.

Ken je ćutke koračao prema konjima na kojima su visila tela dvojice odmetnika. Prvo je prišao Buču i počeo da mu pretresa džepove. Osim tri-četiri zlatne dvadesetice, nije našao ništa. Pogleda i u bisage, ali je tu bilo samo nešto veša, flaša viskija i dve kutije municije.

Brzo se okrenuo i prišao Kidu.

— Šta radi Ken? Koji mu je đavo da sada pretresa one dve bitange. Kao da nije mogao da sačeka dok stignemo u Emerson! — progundajući jedan omanji debeljuškasti čovek sa stranim akcentom.

— Čuti, Herbi, Ken nije šerif od juče! Sigurno da ima razloga što to radi — brecnu se na nemačkog doseljenika jedan dugajlija čekinjaste neobrijane brade.

Šerif je u rukama držao veliki Kidov novčanik. Brzo ga otvori. Kada je ugledao svežanj novčanica, kao da je oda hnuo. Samo je bolje zagledao plavokosog revolveraša, a onda, pošto podiže novčanik uvis, reče ljudima oko sebe:

— Novac je ovde. Nema sumnje, ljudi, uhvatili smo ubice!

Ljudi zagrajaše. Kris se uspravi u sedlu i povika:

— Zar vam nisam rekao da su baš njih dvojica ubili strica Nata i opljačkali ga? Ispraznili su mu blagajnu. Ne bih znao koliko je para unutra bilo da moj jadni stric nije uredno vođio knjige. Sinoć je ubeležio čitav nedeljni pazar i spremio ga za banku. Ovi razbojnici su ga bezdušno ubili nožem, njegovim nožem! Šta još čekamo? Hajde da ih obesimo i okončamo sve!

Članovi potere, zahvaćeni histerezijom, počеше da viču. Neki sjahaše s konja. Onaj promukli Keri skide laso sa već spremljenom omčom i krete prema Kasidiju, koji je i dalje ležao bez svesti. Ipak, Keri nije stigao do njega. Kuršum iz šerifovog kolta zabi se u zemlju tek centimetar-dva od njegovih iskaljanih čizama.

— Još jedan korak, još jednu reč, tako mi svega, pucaću u meso prvom ko pipne zarobljenike! Oni pripadaju zakonu, a zakon nisi ni ti, Keri, ni ti, Krise, niti bilo ko od nas. Ja sam ovde u ime zakona, a zakon je sudija. On i porota presudiće ovoj dvojici. Niko ne će pokazati prstom na moj gr-

ad kao grad linča. To vam garantujem svojom glavom!

Kao što se brzo popalila, gomila se brzo i ohladila. Uostalom, svima je već bilo dosta natezanja oko zarobljenika i lomatanja po brdima. Svi su oni imali posla u Emersonu, posla sa kojeg su odsustvovali već pola dana. Zato se brzo vratise u sedla.

Kid je sve čuo i video lice onog čoveka koji je vitlao omčom. Dobro ga je upamtio.

Znači, neko je nožem ubio nekog čoveka i opljačkao ga, a ovi ovde za to optužuju Buča i njega. Štaviše, umalo ih nisu pobili bez ikakvih pitanja. Kid se davno pomirio s tim da će jednom pasti pod nečijim kuršumima, ali želeo je da to bude kada bude svestan da ga gone, da više nema izlaza, a ne iz čista mira i to greškom. On je dosta ljudi poslao na onaj svet, ali je to uvek bilo u borbi. Nožem se služio samo za stolom. Mogao je to da kaže šerifu, ali bilo je još mnogo pitanja na koje bi morao da odgovori.

Zato odluči da pusti neka stvari teku svojim tokom bar dok ne stignu u gradić. Dotle će valjda i Buč doći sebi, pa će se lakše dogovoriti.

Buč Kasidi, koji je dobio ranu duž slepoočnice, još je bio u nesvesti. Nekoliko puta zai-

skrili su mu crveni i zeleni svici pred očima, ali je bol bio jači od svesti. Nanovo je tonuo u carstvo snova.

Još čitav sat potrajalo je za Kida mučno truckanje pre nego što je ugledao prve kuće Emersona. Iako nije bio u zavidnom položaju, ipak je oдахnuo. Bar će ga skinuti sa kоnja i namestiti u normalan položaj.

Kada se povorka zaustavila ispred jednospratne kamene građevine, šerif naredi nekome da otrči po lekara. Kada se mlađi čovek zalizane crne kose, sa cvikerima u zlatnom žičanom okviru pojavio, Buč i Kid su ležali na drvenom tremu ispred šerifovog ureda.

— Dok, pogledaj ovu dvojicu i reci šta treba da se radi kako bi živi dočekali sudiju Baldija — obrati mu se šerif.

Lekar Džon Hjuston, koji se u Emerson doselio pre tri godine, već je stekao reputaciju valjanog čoveka i dobrog stručnjaka tako da je imao posla preko glave, što je značilo da mu je i račun u banci bio sasvim pristojan. Za njega je sva ka situacija, kada je trebalo ukazati lekarsku pomoć, bila normalna. Tako ni sada nije pitao šerifa ko su ta dva momka. Za njega su oni bili pacijenti. Odmah je spustio torbu kraj Buča, kleknuo na jedno

koleno i počeo pažljivo da ga pregleda. Posle nekoliko minuta reče šerifu:

— Ovaj čovek mora odmah kod mene u ordinaciju. Donesite neko ćebei li šatorsko krilo i pažljivo ga prenesite u moju kuću. Da vidimo sad ovog drugog — reče i okrete se prema Kidu.

— I taj je dobio po glavi, a ima i rupu u ramenu — javi se pomoćnik Stiv Ovet.

Lekar se nije osvrtao na ove reči. Namочи vatu dezinfikcionom tečnošću i veštим pokretima obriša krv sa Kidovog lica, zatim i sa čela. Tek onda iznad uva ugleda oveću čvorugu. Opipa prstima i zaključi da je kost čitava. Onda raseče kaput na revolveraševom ramenu i ispita ranu.

— Ovoga ću previti u ćeliji. Njegove rane nisu opasne. Ona na ramenu je prostrelna. Kost nije ni dotaknuta. Hajde, ljudi, ponesite ih!

Kid samo malo rastavi trepavice i ugleda četvoricu kako polako spuštaju Buča na šatorsko krilo i odnose ga preko ulice. Tada vide ruke koje se pružaju ka njemu. Otvori oči i ljudi stadoše.

— Hej, šerife, ovaj se probudio! — povika neko.

Ken odmah priđe. Kid ga zbunjeno pogleda i pokuša da se osmehne. U trenu je došao

na ideju da glumi čoveka koji je izgubio pamćenje. Nasmeha se u sebi. Na ovakvom planu čestitao bi mu i onaj pametnjaković Buč Kasidi.

Videvši da se zarobljenik os mehuje, Ken brzo pogleda lekara, ali ovaj samo dade mig šerifu da čuti. Uskoro se Sandens našao na gornjem spratu kuće. Bilo je to prvi put da vidi zatvor na spratu. Prostorija je bila velika i pregrađena debelim gvozdanim rešetkama na dva dela. U jednom su bile dve ćelije, a u drugom je stajao stražar. U tom delu bio je i jedini prozor koji je gledao na ulicu. Pošto su ga smestili na ležaj, doktor Hjuston se dade na posao. Pola sata kasnije Kid je lakše disao. Previjeno rame manje ga je bolelo, a u glavi mu je bilo bistrije.

— Šerife, sa ovim je sve u redu. Ja odoh do onog drugog. Bojim se da je sa njim stvar ozbiljnija — rečee lekar i, pošto pokupi svoje stvari, napusti ćeliju.

Kid je pretrnuo kada je čuo da je situacija sa Bučom ozbiljna. Neće valjda...? Nije smeo ni da pomisli da bi Buč mogao da umre. Tek tada shvati koliko je vezan za tog uvek nasmejanog momka spremnog za svakojake ujdurme.

— Ne, prijatelju... ti ne smeš... to da mi učiniš — je-dva čujno reče Kid.

*
* *

Kada je otvorio oči, Buč isprva nije mogao ničega da se seti. U prvi mah pomisli da su već stigli u naselje i da su sada u hotelu. Pokuša da pokrene glavu, ali ga oštar bol vrati nazad. Tada mu do nosa dopre miris koji nije poznavao. Onda, malo-pomalo počeo da se priseća napada na ivici šume, pucnjave, udarca u glavu.

Polako okrete glavu na levu stranu. Tamo je bio zid i mali prozor prekriven kao sneg belom zavesom. Okrete glavu na drugu stranu i ugleda nekog čoveka kako naslonjen na zid stoji držeći u rukama skraćenu dvocevku. Nikoga više nije bilo u sobi. Onda se pred vratima začuše koraci. Stražar brzo odskoči od vrata i podiže pušku.

— U redu je, Herbi, to smo Dok i ja! — javi se šerif Donegan.

Buč je radoznalo gledao u okvir vrata. Ugleda prvo snažno građenog brkajliju na čijem je prsluku sijala srebrna šerifska zvezda. Za njim se laga-

no provuče i vitka figura čoveka u tamnom odelu. Ovaj drugi mu priđe i dohvati za ruku odmah iznad korena šake, a drugom izvuče zlatan sat iz džepa na prsluku.

»Lekar«, zaključí Buč i uputi čoveku ljubazan osmeh. Odmah potom, kao da ga je potresao nekakav unutarnji šok, on žmirnu nekoliko puta i zatvori oči.

— Opet je u nesvesti. Mislio sam da je povreda manje teška i pored potresa mozga. Moraće malo duže da leži — objasni doktor Hjuston ljudima u sobi.

— Začas bih ja njega probudio! — javi se čovek sa dvocevkom. — Uostalom, da se ja pitam...

— Ali se ne pitaš, Halorane, i zato bolje vodi računa o svom poslu. Jasno? — brecnu se šerif.

— Nema razloga za ljutnju, gazda, samo sam mislio da ova kve ubice i pljačkaši ne zaslužuju nikakvu pažnju i lečenje. Da onako iskasape sirotog Natana i opljačkaju ga...

Buč se sav pretvorio u uvo. Znači, on i Kid su optuženi za nekakvo ubistvo i pljačku? Sa da je prvi put čuo o tome. Požele da odmah otvori oči i sve objasni lekaru i šerifu, ali se iz nekog nepoznatog razloga predomislio. Za objašnjenje će

biti vremena, ako dotle ne izmisli nešto efikasnije i sigurnije.

— Ujutro ću telegrafisati su diji Baldiju Honekeru. Računam da će za dva dana stići ovamo... U svakom slučaju, do kraja nedelje će i ovo biti okončano — reče šerif lekaru iako ga ovaj ništa nije pitao.

— Šerife, ovaj čovek još najmanje dva-tri dana neće moći da se pomeri iz kreveta. Posle radite sa njim šta znate. Moje je da mu pomognem da ozdravi, a zakon je vaša stvar — uzvрати lekar i dade znak da napuste bolesničku sobu.

»Koja besmislenost«, razmišljao je Buč. »Prvo te leče, neguju, pomažu ti da ozdraviš i sve to samo da bi mogao da se popneš na vešala i sačekaš da ti dželat namakne omču. Svašta!«

Zato odmetnik čvrsto odluči da sam sebi pomogne pre nego što dođu i sudija i porota. Trenutno ga je mučilo to što nije znao šta je sa Kidom. Poslednji put video ga je kako poteže kolt dok apaluzo pod njim pada kao gromom ošinit. Da li je Kid živ? Je li i on ranjen i kako? Gde se sada nalazi?

Čitav sat mučila ga je nezvesnost, a onda odluči da upita stražara, koji je ponovo stajao pred vratima kao kip.

— Prijatelju, šta se to desilo sa mnom? — poče Buč pitomim glasom, ali se stražar brecnu na njega.

— Nisam ti ja nikakav prijatelj, prljavi koljaču! A, šta se desilo, to ti i onaj tvoj pajtaš znate bolje od svih. To ćete da kažete sudiji pre nego što vas dignu na vešala. Ha, ha, bolje da ste završili gore u brdima napunjeni olovom nego što ste dozvolili da vas pohvataju! Onaj tvoj ortak sada broji poslednje sate u zatvoru. I njega je Dok Hjuston iskrpio kao i tebe. Da je po mome, vi biste već visili umesto što se izležavate...

Poslednje reči čovek promrsi sebi u bradu mešajući ih sa psovkama.

Kasidi je ćutao. Da li bi uo pšte vredelo ovom biku objašnjavati da su on i Kid nevin, bar što se ubistva njihovog građanina tiče. Ipak odluči da pokuša, probe radi.

— Čoveče, kunem se da moj prijatelj i ja sa tim nemamo nikakve veze. Prvi put smo uopše u ovom kraju. Jeste da ni mi nismo neki anđeli, ali to za šta su nas napali i ranili, a sada hoće i da nas obese mi stvarno nismo učinili.

Stražar steže pušku jače i priđe korak-dva.

— Ćuti, proklet bio! Ne samo da si lopov i ubica nego i prljavi plašljivi lažov! Mladi Filmor vas je prepoznao i tu nema više ništa da se priča. Tvoj ortak je jahao šarenog konja — baš onako kako je to Kris rekao. Kod tvog ortaka, čujem, nađene su i sve pare koje ste pokrali. **Šta na to kažeš, a?**

Buč učuta. Znači, nekakva slučajnost će im smrsiti konce. Jurili su širom Zapada, na padali vozove i banke, pucali na potere i agente železnice i agencije »Pinkerton«, a sada da stradaju zbog nečeg što čak nisu ni počinili! Buč poče tiho da se smeje svojoj sudbini. **Smejao se sve glasnije.**

— Umukni, prokletniče, inače ću te, tako mi boga, odmah zauvek učutkati! — ciknu stražar i polete na njega.

Ko zna kako bi se sve završilo da tog trenutka Dok Hjuston nije naišao i sprečio stražara. Jedva je uspeo da ga odvuče od Kasidija i izgura kroz vrata. Kada se nekoliko minuta kasnije vratio u sobu, njegov pacijent je mirno disao kao da spava. I zaista, Buč Kasidi je spavao kao najpoštenije biće u Emersonu. Bila je to njegova stara navika. Kad god nije mogao da uradi nešto korisno, on je spavao. Imao je običaj da kaže Kidu: »Spavaj

što više možeš. Ko zna kada će nam snaga i odmor biti preko potrebni».

*
* *

Za to vreme Sandens Kid je počeo da se meškolji na svom ležaju. Prvi put od kako je u ćeliji, sasvim je otvorio oči. Pri svetlu velike lampe na ta vanici, s druge strane rešetaka on ugleda lice nekog starca. Ovaj ga je radoznalo posmatrao.

— Probudio si se, a?

Stari je šušketao. Očigledno, u glavi više nije imao ni jedan zub. Imao je široko, simpatično lice i sitne nemirne oči. Po onome što je nosio na sebi, Kid zaključi da je čovek puka sirotinja i da sâm brine o sebi.

— Gde se nalazim? — počeo Sandens svoju ulogu čoveka bez pamćenja.

— Gde se nalaziš? Ha, ha, čova mene pita gde se nalazi?! U hotelu sigurno nisi, iako imaš jednokrevetnu sobu i mene za posluhu — odgovori starac i počeo grohotom da se smeje.

— Dobro, dobro, stari, smej se koliko želiš, ali ja te stvarno pitam gde se nalazim.

— Hoćeš da kažeš da ne znaš, da si zaboravio? Sve?

— Ne znam šta je to trebalo da zaboravim, ali ja se stvarno ničega ne sećam.

— Kako se zoveš, stranče? Moram nekako da te oslovljavam. Imaš valjda neko ime?

— Ime? Sigurno da ga imam. Ime ima svaki čovek.

— Pa, da ga čujem, ako nije tajna?

Sandens počeo da muca kao čovek koji želi da se seti nečega što je protisnuto negde duboko u njemu, negde u magli između sećanja i zaborava.

— Znači, nemaš ime? Hi, hi, hi...

— Ja... sam... zaboravio kako se zovem — tiho, tobože slomljen, promuca Sandens Kid.

— Da li se bar sećaš kako ti se zove ortak?

— Koji ortak? Zar imam i ortaka?

Sada je bio red na starog Sema Beskoma da se začudi. Prestao je da se smeje i sasvim je prišao rešetkama. Na pušku je sasvim zaboravio. U hvativši se obema rukama za gvozdene šipke on se zagleda u Kida, koji je sedeo na ivici tvrdog ležaja podbočivši šakama glavu.

— Momče, baš su te dobro potkačili po tintari kad se više ničega ne sećaš. Dobro, kad

ti ne znaš, ja ću ti reći šta je bilo. Nego, odakle si?

— Stari, ne igraj se sa mnom. Znaš dobro da se ničega ne sećam. Nije lepo da se podsmevaš — tobože tužno reče Kid.

Beskom zakluma glavom, ski de šešir da bi obrisao pročelavo teme, a onda privuče tro-nožac i sede nedaleko od rešetke.

— Pa, sinko, izgleda da ste ti i taj tvoj pajtaš, čijeg se imena ne sećaš, jutros rano opljačkali Filmorovu radnju, a Natana Filmora ubili. Potera je brzo krenula za vama i uhvatila vas na jedva tri sata jahanja odavde. To je cela priča.

Posle kraćeg ćutanja, kada je duboko razmislio, Sandens upita:

— Rekao si da su još nekog uhvatili sa mnom? Ko je to i gde je on, kad nije u zatvoru?

— Jesu, uhvatili su još jednog momka, tvog ortaka. Nje ga je doktor Hjuston odveo kući jer je navodno ozbiljnije ranjen. Njega je metak potkačio sa strane po glavi i bio je dugo u nesvesti. To je sve što ja znam. Nego, možeš li da jedeš, ili si zaboravio da postoji hrana?

»Dobro je, Buč je živ«, zaključio Kid. »To je najvažnije.

Sada ću morati da smislim kako da se odavde izvučem i pomognem Buču da zbrisemo iz ovog grada«.

Posle pola sata pojede nekoliko zalogaja pržene slanine sa jajima, komad bajatog hleba i popi lonče jake, gotovo gorke kafe. Nije mu ni na kraj pameti bilo da se buni jer je stari čuvar jeo istu takvu hranu.

— Stari, da nemaš možda malo viskija?

Beskom ga pogleda snebivajući se. Nešto na tom momku zadobilo je njegove simpatije i on nikako nije mogao da se pomiri s tim da je ovaj plavokosi ubica i lopov. Odmahnu glavom kao da želi da odbije takvu mogućnost, a onda odšepa kroz mali hodnik. Vratio se posle izvesnog vremena i ispod prljave košulje izvadio flašu.

— Evo ti, samo pažljivo. To je sve što mi je ostalo do naredne plate, znači — do kraja nedelje.

Kid uze flašu i nateže. Viski je bio loš, od one jevtine vrste, ali bi mu u ovoj situaciji prijao i gas iz lampe pod tavanicom. Strese se i nategnu još jednom. Zatim pruži flašu čuvaru. Zavuče mahinalno ruku u džep i iznenadi se kad napipa kutiju sa cigaretama. Izvadi je i ponudi starca.

— Ne, hvala, momče, ja ne pušim. Ponekad, kad sam mnogo nervozan, otkinem komad duvana za žvakanje. Znaš, nije dobar za zdravlje. I ti bi bolje uradio da se maneš toga — reče, ali mu ipak dobaci kutiju sa šibicama.

Kid se vrati na ležaj, opruži se, počne polako da uvlači dim za dimom i izbacuje oblake plavičaste magle prema visokom plafonu. Stari Sem Beskom povukao se u svoj ugao i počeo da čisti pušku.

*
* *

Kris Fulton nije skidao oči sa svoje rođake Sindi. Crnoko sa devojka, krupnih, sada uplakanih očiju, sedela je na sofi pored prozora i posmatrala nekoliko požutelih slika.

— Sindi, nemoj više sebe da mučiš. Molim te. Znam da ti je teško. Teško je i meni. Ne zaboravi da je stric Nat i meni bio i otac i majka. Sada ga više nema i sa tim moramo da se pomirimo. Ako to može da te uteši, uhvatili smo njegove ubice i oni će za koji dan omaštit konopac — govorio je Kris.

Devojka podiže svoje lepe crne oči prema momku. Iako

su odrasli zajedno, nikada nije uspela da ga shvati, da ga za voli. Kris je bio na neki način nedokučiv. Stalno je nešto skrivao, kovao nekakve svoje planove. Takav je bio i kada su odrasli. Ona je imala devedeset, a on dvadeset dve godine. Bila je čak sigurna da se Kris udaljio i od pokojnog strica. Nekoliko puta ih je zatekla u svađi iako su se obojica trudili da to sakriju od nje. Nešto nije bilo u redu, ali ona nije znala šta.

— Krise... moram nešto da znam. Molim te, reci mi istinu. Ti si mi sada sve što imam i ne bih mogla dalje da živim pod istim krovom sa tobom ako ne saznam istinu — reče devojka umilnim blagim glasom.

Kris se vidno trže. Čak se udalji nekoliko koraka od devojke.

— Istinu? Kakvu, koju istinu?

— Ne pravi se naivan, molim te. Videla sam da si se nekoliko puta svađao sa Natom. Isto tako primetila sam da se i on na neki način ohladio prema tebi. Zašto? Šta si to uradio? Reci!

— Jesi li pitala njega?

— Jesam, ali nije ništa hteo da mi kaže. Zato tebe molim da mi sve objasniš.

— Kunem ti se da nije ništa važno. Prvo smo se sporečkali zbog mog društva, koje njemu nije bilo po volji. Ostavio sam ih, ali onda mu je smetalo što nisam uredan kao on kod vođenja knjiga. Eto, pre dva dana me napao što ni sam završio inventar, a imao sam još dva dana vremena. I tako, sve same gluposti i sitnice. Eto, sad znaš.

Devojka poče da odmahuje glavom.

— Znam da je Nat uvek bio pravedan. Prosto ne mogu da verujem da je prema tebi mogao tako da se ponaša iz čista mira, ili zbog takvih sitnica. Ti si ipak sin njegovog pokojnog brata...

— To je i mene zbolelo. Priznajem da sam nekoliko puta bio kriv, ali to je prošlo. Ja sam mu odmah oprostio.

Devojka odahnu, ali trunka nekakve neobjašnjive sumnje ostala je pokopana u njenoj svesti.

— Dobro, Krise, da se vratimo stvarnosti. Da li si sve organizovao oko njegove... sa hrane?

— Sve je sređeno, Sindi. Su tra u deset krenućemo na groblje. Sve sam uredio sa pogrebnikom. Ti ništa ne brini. Sada bi bilo najbolje da pođeš na počinak.

Devojka klimnu glavom i uskoro napusti sobu u prizemlju. Jedno vreme sedela je na krevetu i plakala. Onda iz fioke noćnog stočića izvadi flašicu sa pilulama za spavanje i popi dve pilule. Posle nekih petnaestak minuta oseti kako joj kapci postaju sve teži. Ona uto nu u san a da nije uspela ni da skine haljinu sa sebe.

Za to vreme Kris je sedeo u dnevnoj sobi i ispijao već drugu čašu konjaka. Dok je stari Filmor bio živ, nije smeo ni da pomisli da popije čašicu -dve, pogotovo ne u njegovoj kući. Sada kao da je hteo to da nadoknadi. Kada je flaša bila dopola prazna, on ustade i, začudo, čvrstim korakom ode prema onom delu kuće gde se nalazila kancelarija starog Natana Filmora. Navukao je zavese na prozoru i počeo da pretura po fiokama. Nije dugo izdržao. Onoliko piće na prazan želudac poče da ga savlađuje i on zaspa za stolom.

*

* *

Buč se narednog jutra probudio kada je u njegovu sobu ponovo banuo šerif Donegan. Kasidi pogleda zvezdonosca oče kujući da čuje svoju dalju su

dbinu, ali čuvar reda u Emersonu ne reče ništa. Okrenuo se i vratio u ordinaciju doktora Hjustona.

— Momak mi izgleda sasvim zdravo, Dok, mada ti to bolje možeš da proceniš nego ja — reče šerif Donegan.

— Da, u pravu ste, šerife. Momak izgleda zdravo. Čak mu je i puls jutros sasvim normalan. Samo, kod potresa mozga nikada niste sigurni. Tu uvek može da dođe do komplikacija.

— U svakom slučaju, ja sam telegrafisao sudiji i pozvao ga da dođe. Tako će i moje i vaše brige prestati. Nego, mogu li da ostavim konja kod vas dok ispratimo kovčeg pokojnog Filmora. Ionako posle moram ovuda da prođem.

— Svakako, šerife. Dobro ste me podsetili. Skoro će deset. Idemo zajedno.

Dva čoveka izadoše na ulicu i uskoro se pridružiše pogrebnoj povorci.

Škripa kolskih točkova dopre i do Buča. On zapita stražara, koji je sada stajao pored prozora, šta se to dešava.

— Povorka ispraća starog Filmora na groblje, ubio, a za to si ti zaslužan! — zareža čuvar.

— Čoveče, već sam ti rekao da je to greška. Svi grešite.

Ja nisam nikoga ubio. Ni ja, ni moj ortak. Samo smo prolazili.

— E, sad mi te je dosta. Sad ćeš platiti to! Ovog puta nema ni doktora ni šerifa da me spreče! — povika stražar i zaletе se prema Kasidijevom krevetu.

Da li je bio suviše besan ili je potcenio ranjenika, tek krupni stražar se prevario u računici. Kundak njegove puške pogodi jastuk umesto Bučovu glavu, a istovremeno se odmetnikova kolena zariše u njegov stomak. On ispusti vazduh i klonu preko kreveta. Istog časa Kasidi je bio na njemu. Sa dva-tri dobro odmerena udarca iza vrata on umiri stražara. Htede zatim da pobegne iz sobe, ali se seti da ima samo gaće na sebi. On zato prvo veza stražara njegovim sopstvenim lisicama, zapuši mu usta čistom krpom koja je ležala na stočiću, a tek onda pažljivo odškrinu vrata. Hodnik je bio prazan. Priđe vratima preko puta i lagano stisnu kvaku. Ni tamo nije nikoga našao. Ta da se seti da su svi na sahrani, pa pođe na sprat. Tamo je imao više sreće. Brzo je našao ormar u kojem su stajala odela doktora Hjustona. On brzo izabra košulju, pantalone i jednu kožnu jaknu. Našao je i čizme za jahanje i na svoje ve

liko zadovoljstvo otkri da su mu gotovo taman. Brzo se obukao, zatim požurio u svoju sobu.

Stražar je pokušavao da ustane, ali nije mogao. Buč je svoj posao dobro obavio. Prišao je stražaru, skinuo mu pojas sa koltom i pripasao ga sebi. Uze zatim i pušku.

— Prijatelju, još jednom ti ponavljam: moj ortak i ja nemamo nikakve veze sa smrću onog čoveka koga nose na groblje. To ću i dokazati. Slobodno tako reci šerifu. Adios! — reče i zalupi vrata za sobom.

Dok je prilazio zadnjim vratima, molio je boga da doktor ima i konja za jahanje, a ne samo zaprežno živinče. Kada je, međutim, otvorio vrata i ugledao velikog riđana, skoro je viknuo od sreće. Bio je to šerifov konj, opremljen za duže jahanje, u šta se Kasidi uverio pola sata kasnije, kada je zamakavši u šumarak otvorio bisage. Našao je i flašu viskija i dobar komad suvog mesa.

Pošto se okrepio, on baci još jedan pogled sa brega na kome se nalazio. U daljini su se nazirali krovovi Emersona. Buč je bio više nego siguran da će potera krenuti za njim čim otkriju bekstvo, ali ga to nije mnogo brinulo. On je bio dete prerije i bregova, šuma i ja-

ruga. Imao je dobrog konja, to je odmah ocenio, i otvoren put pred sobom. Samo neka ga gone. Ovog puta će se dobro na mučiti, a neće ga ni videti.

Ponovo uskoči u sedlo i nastavi da jaše ivicom sve gušće šume, ali na suprotnu stranu od one na kojoj se nalazio prošlog jutra kada su njega i Kida napali šerif i potera.

Iako su ga mučila mnoga pitanja, a pre svega kako da oslobodi Kida iz zatvora, Kasidi nije mogao a da se ne divi prirodi kroz koju je jahao. Njegovu pažnju su sve više privlačili visoki crni borovi i kedrovi koji su se borili za svoje mesto pod suncem. Kako se teren uzdizao, tako su borovi preovladivali. Na jednom proplanaku, koji je još blistao pod kapima rose, Buč ugleda velikog jelena granatih rogova, a iza njega nekoliko košuta. Trže ga iznenadno udaranje krila velikog divljeg ćurana. Buč je gotovo zaboravio kada je video ovako lep primerak. Već je izvukao pušku, ali se predomisli. Imao je još dosta suvog mesa, pa mu bi žao da tek tako ustreli lepu pticu.

Vazduh je bio svež, ispunjen mirisom borovine, trave i planinskog cveća. Buč odjednom požele da zauvek ostane tu, daleko od svih banaka i vozova, civilizacije i zakona. No, mo-

rao bi da ostane sam, a on bez Kida više nije bio on. Zato sa mo odmahnu rukom i nastavi da jaše motreći na predeo kojim je jahao. Nije bilo naodmet da upamti okolinu. Ko zna...

I tako, dok je jahao travnatom padinom obraslom retkim žbunjem, Buč se odjedom trže. Da li je to čuo neki krik i smeh, ili mu se samo učinilo? Oštar zvuk, visok i prodoran, ponovo dopre do njegovih ušiju. Bio je to krik prestrašne žene. »Otkud žena ovde u ovom bespuću?« pomisli. Istog časa zaključi da on u stvari i ne zna da li je ovo bespuće. No, za razmišljanje više nije bilo vremena jer se krik ponovi, ovog puta jači i bespomoćniji. Buč obode ridana i velika životinja u nekoliko skokova donese svog jahača na zaravan na vrhu padine.

Još izdaleka ugledao je ženu. Za njom su jurila dva muškarca. Jedan na konju, drugi pešice. Onaj što je trčao najzad dohvati ženu i obori je na zemlju. Buč spazi da je ženi na bluza iskidana i da su joj grudi gole. Imala je tamniji ten. Žena se očajnički branila. Napasnik je svim silama pokušavao da joj rastavi čvrsto pripijene noge. Kada je odlučio da udarcem pesnice prekrati put do cilja, napasnik začu Bu

čov povik, a zatim mu iznad glave zviznu kuršum.

— Ostavite je, bedni kojoti, ili ću vas pobiti! — zapretili Kasidi terajući konja trkom. Molio je boga da se napasnici uplaše i pobjegnu. Ako dođe do obračuna, ko zna šta će biti. Možda će najzad morati i on da puca u ljude.

Na njegovu sreću napasnici i nisu bili neki junaci. Onaj na konju dojuri do svog drugog i dobaci mu uzde jednog šarca. Jedan tren su oklevali, ali kad Kasidi ispali iznad njihovih glava još dva hica, oni obodoše konje i začas nestadoše iza prve krivine.

Buč vrati pušku u futrolu i zaustavi konja pored oborene žene. Tek iz neposredne blizine shvati da je reč o mladoj devojci, gotovo još devojčici. Ona ga je uplašeno gledala pokušavajući da ostatke svoje bluze prebaci preko golih, već nabujalih grudi. Kasidi skide jaknu i velikodušno je pruži devojci.

— Hvala, senjor... Spasili ste mi život — reče devojka dubokim glasom, koji je odudarao od njenog dečjeg lika.

Buč samo nešto promrmlja i dodade glasnije.

— Gospođice, zar nije opasno da sami šetate po ovoj pustoši?

— Pa, ja ovde živim već ne koliko godina. Moj otac ima malu farmu tamo, odmah s druge strane šume. Niko me dosada nije napao. Ljudi ovuda retko i prolaze. Ona dvojica su skitnice i slučajno su na basali na mene. Ipak, bogu hvala, vi ste naišli na vreme.

— U redu, senjorita. Otpratiću vas do kuće, a onda idem dalje — reče Buč i dohvativši konja za uzde nastavi da korača kraj devojke.

Koračali su ćutke. Neke nejasne misli vrzmale su se Buču po glavi. Nešto mu je u malopredašnjem događaju izgledalo poznato, ali nije mogao da se seti šta. Onda, kao munja na mračnom nebu, blesnu mu.

— Jedan je jahao šarca, a obojica su plavokosi kao... kao Kid i ja. Gospode, znači moj ortak i ja umalo da platimo njihov ceh. Još nije nemoguće da tako i bude.

Devojka ga zbunjeno pogleda.

— Izvinite, senjor, nisam razumela.

— Ah, ništa, senjorita, ničeg sam se setio — uzvрати odmetnik i još jednom baci pogled na onu stranu na kojoj su maločas nestali napasnici. Možda je najbolje da krenem i vidim gde su nestale one pro tuve — dodade malo zatim.

— Ali, senjor, molim vas. Vi morate sa mnom. Želim da vam moji roditelji zahvale za ono što ste učinili za mene. Molim vas.

Izgovorivši poslednje reči, devojka ga uhvati za mišicu svojom malom šakom.

»Što da ne?« — zaključí Buč. »U ovom kraju nikog ne poznajem, a jedan prijatelj će nam i te kako dobro doći u ovoj situaciji«.

— U redu, senjorita, ne želim da vas uvredim. Dakle, vaš sam. Vodite me svom domu — reče galantno, prisećajući se ono malo španskih reči kojima je baratao.

Devojka se veselo osmehnu i poče nešto brzo da mu govori na španskom.

— Hej, polako, senjorita. Moje znanje španskog je tako siromašno da se pred tom navalom reči pretvorilo u prašinu. Bolje da nastavimo na engleskom — reče braneći se.

Ispalo je, međutim, da mala farma nije baš odmah iza šume. Prešli su dobru milju i po dok nisu ugledali brvnaru i dim koji se vijorio iz dimnjaka.

Malo dvorište je odjekivalo od dečjeg smeha. Troje male, musave dece trčalo je i muvalo se između nešto živine, nekoliko prasića i dva velika žuta kera koja su ćutke podno-

sila potezanje za rep i pentranje po leđima. Međutim, čim su primetili nepoznatog čoveka, oni se ustremiše prema ogredi i besno zalajase. Istog časa na vratima se pojavi Meksikanac srednjeg rasta, bosonog, ali sa obavezanim slamnatim sombrerom na glavi. Držao je neku staru pušku u rukama. Kad ugleda svoju ćerku, on odmah vrati pušku iza vrata. U tom trenu pored njega promače punačka žena. Kad je ugledala iscepanu bluzu svoje kćeri, ona vrisnu.

— Ne brini, mama, sve je u redu. Ovaj kabalero me je na vreme izvukao iz kandži onih skitnica. Sve je u redu — brzo je govorila devojka.

Žena se najzad umiri i njen muž uspe da se oslobodi stiska njenih ruku. Krenuo je prema iznenadnom gostu jureći uz put razdražene pse.

— Senjor, uz bezgranično hvala što ste spasili čast moje kćeri, ponizno vas molim da smatrate da je sve što moja porodica i ja imamo vaše — reče koristeći poslovičnu špansku kitnjavost govora pri izražavanju zahvalnosti.

— Zahvaljujem, senjor, ali mislim da ću biti dovoljno nagrađen ako dobijem nešto za jelo i bokal hladne vode — uzvraća Kasidi klanjajući se.

Saznade nešto kasnije da je njegov domaćin Miguel Valdez, da se devojka zove Končita, a njena majka Flores. Živeli su ovde već deset godina i nisu mogli da se požale. Imali su sve što im je bilo potrebno za udoban život.

Posle bogatog i ukusnog ručka, sastavljenog uglavnom od mesa divljači i zeleniša koji je vredna senjor Flores gajila u maloj bašti, Kasidi i njegov domaćin izadoše u dvorište. Naslonjeni na ogradu ćutke su pušili.

— Senjor, ako mogu nešto da učinim za vas, bilo šta, samo mi recite. Vas sam dužnik do groba i biće mi čast i zadovoljstvo da nešto učinim za vas — iznenada reče Miguel.

Buč ga pogleda pravo u oči. U iskrenost njegovu nije morao da sumnja. Zato u trenu odluči da ovoj poštenjagini sve kaže. Nije morao da se boji. Ako ne dobije pomoć, od izdaje sigurno neće morati da strepi.

— Možda i možeš da mi pomogneš, amigo, možda i možeš, mada sam u gadnom sosu — reče Buč.

Posle nekoliko minuta Miguel Valdez je znao sve što se dogodilo u poslednja dvadeset četiri sata.

— Amigo, u pravu si. Nevolja u koju ste upali ti i tvoj

prijatelj zaista je velika — od govori Miguel posle izvesnog vremena, pristajući na intiman ton kojim je Buč počeo svoju ispovest. Bez obzira na sve, ja ti verujem i učiniću sve da ti pomognem.

Buč Kasidi odahnu. Prvi put posle duže vremena naišao je na čestitog čoveka spremnog da mu pomogne. Nekako je po verovao da će sada imati mnogo više šansi da izvuče Kida iz zatvora a obojicu iz neprihvatljivosti.

— Hvala ti, amigo, sad mi je mnogo lakše. Hajde da se dogovorimo šta nam valja činiti — reče Buč i zaputi se pod veliki hrast iza brvnare porodice Valdez.

*

* *

Čovek divovske građe, obrijane glave i duge crne brade nervozno je šetkao ispred teških pionirskih kola sa arnjevima. Sićušna bledunjawa devojka bojažljivo ga pogleda i požuri da se zavuče ispod kola. Znala je da je gorostas ljut i da u takvoj situaciji uvek strada onaj ko mu je najbliži.

— Gde su, do đavola, one dve bitange? — dreknuo je gorostas kada se iza grma pr

ed njim pojavio jedan melez. — Gde su?

— Otkud ja znam, Bišope? Ne znam ni kad su otišli. Znaš da si me poslao da nešto ulovim za ručak. To sam uradio. Evo pogledaj — reče melez na pokvarenom engleskom jeziku i pri tom mahnu kroz vazduh velikim divljim ćuronom.

— Bah, bar si za nešto dobar — zabrunda Bišop i okrete se prema kolima. — Suzi, gde si, devojko, do đavola? Zar si i ti počela da nestaješ kad si mi potrebna.

— Tu sam, ser, nešto sam tražila. Evo me — brzo se javi devojka i dopuza ispod kola.

— Spremi ovu pticu i gledaj da to uradiš kako valja. Ješćemo bez onih bitangi. Kad budu došli, umesto jela dobiće nogu u tur.

Čovek koga su zvali Bišop bio je u stvari Semjuel Hartfild. Nekada davno, u staroj postojbini, Engleskoj, bio je sveštenik. Zbog nedoličnog ponašanja izbačen je iz crkve, pa je sreću potražio u novom svetlu. U Americi, gde je bilo više verskih sekti, nije mogao da se snađe, pa je krenuo na Zapad. Ni sam nije primetio kada je počeo da se bavi nečasnim poslom, a već je po-

stao pljačkaš banki i trgovina. Imao je isproban recept. Nekoliko dana boravio bi u gradu koji je izabrao, držao je propovedi, prodavao verske relikvije i lekovite masti, a onda bi iskoristio priliku kada je njegovu propoved slušalo najviše ljudi.

Naime, dok bi on pričao, njegovi sinovi bi upali u banku, pokupili novac, strpali ga u velika kola i izgubili se iz grada. Bišop bi sa ostatkom družine grad napuštao nekoliko sati kasnije, ponekad i su-tradan.

I ovog puta Džes i Dik pošli su u izvidnicu. To je značilo da treba da osmotre obližnje naselje i ispitaju kolika je i kako je obezbeđena banka, zatim da se vrate u logor. Međutim, ovog puta momci su se zadržali duže nego obično. Bišop je bio ljut jer je smatrao da su verovatno zaglavili u salunu sa devojkama. Nije mu ni nakraj pameti bilo da su, recimo, mogli da stradaju. Obojica su bili brzi i dobri strelci i on je bio siguran da su sposobni da se izvuku iz svake gužve.

Dva sata posle ručka momci se pojaviše. Bišop je još izdaleka prepoznao šarca kojeg je jahao Dik. On je bio mlađi i imao je nešto svetliju i tamniju kosu. Bio je i brži na

koltu. Džes je bio nešto niži i imao je tamniju kosu. On je bio rođeni vođa.

— Zdravo, Bišope — pozdravi oca, kome **nikada nije** rekao »tata« ili »oče«, bar koliko se sećao. Evo i nas.

— Da, eto najzad i vas. Gde ste do sada?

Momci se zgledaše.

— Šta žmirkate? Koliko vam je to vremena potrebno da osmotrite jednu pišljivu banku, ako se je uopšte pronašli? — dreknu Bišop (**biskup**). Da vas podsetim, otišli ste preksinoć. Dakle?

Ne čekajući odgovor, Bišop ustade i isprsi se pred sinovima. Bio je visok blizu dva metra i sa svojih sto pedeset kilograma zaista je delovao zastrašujuće. Svi su znali da je u stanju da sruši kravu udarcem pesnice između rogova ili da juncu slomije vrat.

— Dokle, još treba da čekam?

— Obavili smo posao, Bišope. Pronašli smo banku. Dobro izgleda, mislim, solidno je građena. Ima dva ulaza: s prednje strane i pozadi, iz nekog dvorišta...

— Kako stoji sa parama?

— Pa, sigurno dobro...

— Kako to misliš?

Braća se još jednom pogledaše. Onda Dik, koji nikada ni

je podnosio Džesova mudrovanja i okolišanja, upade:

— Hoće da kaže da u banku nismo ni ulazili. Morali smo brzo da napustimo grad. Ipak, banka je sigurno puna jer su građani bogati. Evo — pri tome izvadi gomilu novčanica koje su ukrali od Natana Filmora — ovo je samo iz jedne radnje.

Bišop pocrvene u licu. Bio je ljut što su se momci drznu li da urade nešto što on nije rekao. To je značilo da mogu i sami, a to nije smeo da dozvoli.

— Čekaj, polako, znači li to da ste nekog opljačkali?

Dik, koji se zaletio, sada ustuknu pred stisnutim pesnicama ogromnog čoveka.

— Bišope, bila je to prilika koju ni ti ne bi propustio — brzo upade Džes. — Starac je bio sam u radnji. Prvo smo hteli samo da kupimo municiju, ali kad je matori otvorio blagajnu, videli smo da je puna. Tačno tri hiljadarke. To-liko smo jedva našli prošli put u onoj banci. Zato smo odlučili da ga opljačkamo. Dik je ranio trgovca onom svojom igračkom, deringerom, a ja sam pokupio pare. Zbrisali smo za svaki slučaj da nas neko ne vidi. Tako smo došli i do para, znamo položaj banke i nje

nu vrednost i ništa nismo izgubili.

Bišop je morao da prizna da su mu sinovi napravili dobar posao i da bi svaka galama bila suvišna. Zato se zadovolji samo time što je zgrabio novac i strpao ga u kesu koju je nosio u nedrima.

— Dobro, ovaj put neka prođe tako. Nadam se da ste našli i pogodno mesto za naša kola?

Dik samo klimnu glavom.

— U redu, pakujemo se i krećemo.

*
* *

Kris Filmor se probudio za radnim stolom svog strica ukočen i sav u znoju. Ipak je sinoć preterao sa pićem. Onda je primetio nered koji je napravio po stolu. Brzo je sve sredio pre nego što je čuo Sindine korake na spratu. Bacio je pogled na sat. Bilo je blizu devet. Gospode bože, pomisli, umalo da zakasnim i na pogreb.

Posle sahrane neprekidno je stajao uz Sindi dok su prijatelji pokojnog Natana prilazili da joj izjave saučesće i da joj ponude pomoć. Postajao je sve nervozniji. Odahnuo je kada je i poslednji posetilac napustio kuću.

Odmah se prihvatio čaše. Drhtavim rukama je dva puta napunio čašu i ispraznio je u jednom gutljaju. Sindi ga je gledala širom otvorenih očiju. On se zbuni.

— Ne brini, Sindi, ovo je samo danas, znaš već kako se osećam. Moram nekako da se smirim, a ovo je najbolji način. Možda bi i tebi prijala je dna čašica. Hoćeš?

Devojka odmahnu glavom. Jedno vreme su ćutali. Kris prvi progovori:

— Kako ćemo dalje, Sindi? Mislim, ko će da brine o radnja i poslovima? Meni Natan nikada ništa nije govorio šta da radim u slučaju njegove smrti. Znaš li ti nešto o tome?

Sindi u prvi mah htela da kaže da je od porodičnog advokata primila jedan veliki koverat u kome se nalazio testament pokojnog Natana, ali se iz nekog neobjašnjivog razloga, iz nekog podozrenja koje je osetila prema Krisu, predomislila.

— Ne, Krise, ništa mi nije rekao.

— Nije ti ostavio nikakav koverat ili tako nešto?

— Nije. Baš ništa. Možda će nam to reći gospodin Kraun?

— Meni nije ništa rekao. Pita sam ga još sinoć — izdade se Kris.

»Znači, tebi je najpreče nasleđe«, pomisli devojka. Odlučila je da iskoristi prvu priliku i otvori veliki koverat koji je krila pod jastukom u sobi.

— Krise, meni nije dobro i pošla bih u sobu.

— To je najbolje, hajde po moći ću ti.

Iako se devojka protivila, Kris je uhvati ispod ruke i povede uza stepenice. Osetila je kako mu ruka podrhtava i malo se uplašila. Kris je izašao tek pošto je ona popila pilulu za smirenje i opružila se na krevetu.

— Samo se ti dobro odmori. Sve brige prepusti meni — reče izlazeći iz sobe.

Možda bi ova njegova ponuda mogla i da se prihvati kao iskrena da mu oči nisu bile onako hladne. Opasno hladne.

Sišao je u dnevnu sobu, dohvatio flašu, ali se onda setio kako je prošle večeri preterao, pa je s gnušenjem odgurnuo od sebe. Setao je jedno vreme po sobi ne znajući šta da radi. Tada ga trže kucanje na vratima. Besan što ga još neko uznemirava, on naglo otvori vrata.

— Ti?! Rekao sam ti da ne dolazite ovamo. Zar hoćeš da me uništiš. Beži dok te Sindi nije videla! — povika prigušenim glasom na došljaka.

Momak koji je stajao nehaljno oslonjen o dovratnik jednog rukom samo se smeškao. Bio je to jedan od nekoliko mesnih siledžija i kockara. Zvao se Nik Ketlin i važio je za opasnog momka.

— Monro mi reče da te podsetim za one pare. Kaže, više ne može da čeka. Sad si postao gazda ove radnje i vreme je da platiš što duguješ. Jasno?

Momak se uopšte nije trudio da govori tiho. Kris se nekoliko puta osvrnuo da vidi nije li se možda Sindi probudila.

— Sačekajte još malo. I sa mi znate da su lopovi odneli pare iz kase. Moram da sačekam nekoliko dana dok sredim račune sa mojom rođakom i dobijem svoj deo...

— Nema više čekanja, Filmore. U subotu donesi pare, ili će Monro predati tvoje priznanice banci i šerifu. Dakle, u subotu.

Istog časa Nik Ketlin se okrete na petama svojih izglancanih čizama i ode prema salunu koji je držao Patrik Monro.

Kris je drhtao od besa i nemoci. Popeo se posle izvesnog vremena na prstima do Sindine sobe i polako provirio. Devojka je mirno disala.

»Dobro je, spava. Ništa nije čula«, zaključio i krene u prodavnicu.

Sindi, međutim, nije spavala. Čula je galamu pred vratima, ali nije razumela ni reči. S prozora je videla Ketlina kako se udaljava od vrata njihove kuće. Šta je taj probisvet tražio kod Krisa? Zato je, kad se Kris udaljio, sačekala nekoliko trenutaka, zatim krenula za njim. Nije ga našla u dnevnoj sobi, pa odluči da ga potraži u radnji. Još dok je stajala ispred vrata, čula je otvaranje i zatvaranje fioka, šuštanje papira i besne psovke svog rođaka. Vrata nisu bila sasvim zatvorena, i ona proviri kroz njih.

Kris je klečao na podu i pokušavao da otvori blagajnu. Sindi mahinalno dotače lančić oko vrata, na kome je visio ključ od kase. Natan je rekao da postoje samo dva ključa. Jedan je imao on, a drugi je dao njoj. Zato se začudila kad spazi ključ u Krisovim rukama. »Zar ga je uzeo sa mrtvog Nata. Ili... nije ga valjda... ukradio«.

Momak otvori kasu i počeo da prelistava papire. Očigledno, nije mogao da nađe ono što je tražio. Besno je bacao dokumenta oko sebe. Sindi stisnu šakom usta i sva prestrašena pobeže u sobu.

Plakala je. Kris je imao neku tajnu, a ona je, sada je to sasvim lepo osećala, bila veza-na i za smrt starog Filmora. Samo, šta je to Kris tražio? Šta je bila njegova tajna?

Iznenada joj prsti napipaše koverat pod jastukom. Ona ga dohvati i izvuče. Kao hipnotisana posmatrala je svoje ime na žućkastoj hartiji. Onda, kao da je donela odluku, brzo otvori ovlaš zalepljeni koverat. U krilo joj ispadoše dva veća i nekoliko manjih komada papira. Oni manji bili su nekakve priznanice na znatne sume novca. Jedna od većih bio je testament, a na drugom devojka pročita prvi red.

»U slučaju moje smrti ove papire predati šerifu Doneganu. Moj sinovac Kris Filmor je lopov...«

Devojka prigušeno kriknu. Znači, to je. To je Krisova tajna. Obrisa suze i nastavi da čita.

»On zna da sam ga otkrio. Prvi put mi se zakleo da se više neće ni kockati niti me potkradati, ali je slagao. Čak mi je i pretio. Odustao je kada sam mu rekao da su dokazi protiv njega kod mog advokata. Ipak, bojim se da ne dođe u toliko očajanje i ne ubije me zbog svojih dugova...«

Sindi je jecala.

*
* *

Kid se iznenada probudio. Neka galama na ulici trgla ga je iz sna. Nije mogao ništa da vidi, a još manje da razume šta to ljudi pred šerifovim uredom viču. No, neizvesnost nije dugo potrajala. U sobu sa ćelijama uđe stari čuvar.

— Zdravo, stari. Šta se to dešava napolju? Zaspao sam, a onda me je probudila ta galama.

— Onaj tvoj pajtaš je uspeo da pobegne iz ordinacije doktora Hjustona, eto šta je. Da stvar bude veselija, pobegao je na šerifovom ridanu. Hi, hi, hi! Kad bi samo mogao da vidiš Doneganovo lice. Čini mi se da mu je veća muka što mu je onaj momak zadio konja nego što je pobegao.

Kid se nasmeši. Buč je, dakle, ipak u redu. Sada je još i na slobodi.

— Što se smeškaš. Da ti se nije vratilo pamćenje, a?

— Na žalost, još nije. Smejem se jer si me ti zasmejao.

— Momak mi se sviđa, ako ništa drugo onda zato što se razume u konje. Šerifov ridan je najbolji i najbrži konj u okrugu. Čujem da se i ti razumeš u konje. Kažu da si jahao na lepom apaluzu pre nego što su vas dokačili. Šteta

za konja, baš šteta — brbljao je starac.

Posle izvesnog vremena, po što je netremice posmatrao Ki da, stari Beskom pride bliže.

— Zaista se ničega ne sećaš? Baš ničega? Na primer, kakav je tvoj ortak? Da li će pokušati da te izvuče odavde, ili će okrenuti riđana i pobeći da leko od Emersona, a?

Kid sleže ramenima. Znao je on dobro da će Buč smisliti neku ujdurmu i spasti ga, da će učiniti sve samo da ga oslobodi, ali to nije smeo ni da pokaže, a kamoli da oda starom čuvau.

— E, stari, stari, opet ti počinješ. Ja se ne sećam ni da sam imao partnera, ne sećam se čak ni sopstvenog imena, a ti mi postavljaš takva pitanja. Kamo sreće da znam kakav je taj momak za koga tvrdiš da je moj ortak. Veruj mi, i meni bi bilo lakše. Ne kažem, ti si dobar prema meni, ali ti ni si sudija. Ti mi možda i veruješ da nisam ubica, ali ko zna šta će sudija poverovati. I sam si mi rekao da ima svedoka koji me je video, pa pare koje su našli kod mene, sve je to suviše za ovu moju pomućenu glavu.

Beskomu bi žao momka. Za ista nije imao lice ubice. Mogao je da bude neki opasan momak. Dobro je on poznavao

takve jahače. Ali, između opasnog momka, revolveraša, i ubice — koljača velika je razlika. Tako je bar rezonovao stari Sem Beskom. Hteo je sve to da kaže i Kidu, ali nije znao kako da počne. Zato samo otkide komad duvana za žvakanje i počeo da ga žvaće svojim bezubim vilicama.

*
* *

Pošto je obukao jednu od tri košulje koje je imao Miguel Valdez i jedne čiste pantalone od belog pamuka koje je mogao da navuče, Buč Kasidi je, sa sombrerom na glavi, posmatrao svoj lik u vodi velikog korita pri kraju dvorišta.

— Niko neće moći da te prepozna. Još samo da ti namažem lice talogom ovog korena, i bićeš rođeni Meksikanac, pod uslovom da ne skidaš sombrero i ne pokazuješ tu plavu kosu — uveravao ga je Miguel.

— U redu, amigo, našminkaj me, pa da krenemo na posao. Ti sakrij negde mog konja i oružje, zatim mi osedlaj mazgu. Kada se vratim, dogovorićemo se šta dalje.

Pola sata kasnije, klateći se na staroj mazgi i pomerajući se svaki čas na tvrdom drve-

nom samaru, preko kojeg je bilo prebačeno samo staro, olinjalo ćebe, Kasidi je krenuo prema mestu na kome je zatekao napasnike. Praćenje tragova za njega je bila dečja igra. Štaviše, uživao je u njoj. Veče se već spuštalo kada je u daljini odjednom ugledao dve stvari. Levo od mesta na kome je stajao primetio je belasanje arnjeva na kolima koja su odmicala prema Emersonu, a desno je poigravao plamen logorske vatre. Buč je nekoliko trenutaka razmišljao, onda odluči da krene prema logorskoj vatri. Želeo je da vidi ljude oko nje, da čuje, ako može, o čemu pričaju, pa tek onda da vidi šta se krije u onim kolima. Uostalom, i tako je nameravao da se te noći uvuče u grad.

Dik i Džes sedeli su, bolje reći ležkarili oko vatre i pijuckali kafu. Alkohol nisu nikada trošili.

— Baš me mrzi da se preporučavam zbog te Bišopove obazrivosti. Kao da nismo zajedno mogli u grad. Mogli smo i u kolima da natučemo one perike i brade, a ne da se smrzavamo u preriji — bunio se mlađi Dik.

— Brate, Bišop nas je do sada dobro vodio. Svakako da je imao razloga što nam je naredio da ovako radimo. Uosta-

lom, ovde je prijatnije nego u kolima ili iza njih. Šta nam fali? Sutra oko podne i mi ćemo da odemo do grada i pridružimo im se.

Jedno vreme su ćutali. Buč je uspeo da im se primakne na desetak koraka i skriven gustim žbunom slušao je njihov razgovor.

— Šta misliš, da li će i banka biti puna kao kasa onog prodavca?

— Verujem da će biti. I sam si video da tamo postoje još dva saluna, hotel i kockarnica. Šta misliš gde drže sve te pare? Hajde razmisli!

— U pravu si. Ako je onaj matori imao kod sebe tri hiljadarke, onda u banci ima bar deset puta toliko. I više.

Braća se nasmejaše dok su pravili planove šta će sa tolikim parama.

— Znaš, Dik, već sam se uplašio da ćeš onog starca ubiti kad si potegao deringer. Ipak nisi.

— Zašto da ga ubijem? Ti znaš da ne ubijam bez razloga. Uostalom, da sam pucao iz kolta, probudio bih pola grada. Ovako, prodavac je premro od straha kada ga je zrno pogodilo u rame, a mi smo uspeali da mu počistimo blagajnu i zbrišemo. Zato mi nije jasno što se Bišop onoliko ljutio.

Još neko vreme su pričali o svemu i svačemo, ali Buč je čuo ono najvažnije. Znači, ovoj dvojici može da zahvali što on i Kid umalo nisu poginuli, što su ranjeni i što je Kid još u zatvoru. Pošto ih je po drugi put video, znao je da nikada više neće zaboraviti njihova lica. Puzeći unatraske udaljio se kojih dvadesetak metara, a on da pognut potrčao do mesta na kome ga je čekala stara ma zga.

Uzjahao je i laganim kasom krenuo put Emersona.

Bio je duboko zamišljen. Kako da priđe zatvoru i izvuče Kida? Ko su oni momci i kaka je to banda koja se sprema da napadne banku u Emersonu? Gde se nalazi šerif sa poterom? Na ta pitanja nije mogao trenutno da nađe odgovor. Zato odluči da više ne lupka glavu. Neka se događaji odvijaju sami po sebi, a on će biti u blizini i postupiti na najbolji način kada za to dođe vreme.

Kada je stigao u Emerson, bio je sav utrnuo. Nikada u životu nije jahao tvrdoglavije živinče. Mrak je već carovao nad gradom. Svetiljke su gorele po kućama, a fenjeri duž glavne ulice. Međutim, nije postojala opasnost da ga neko prepozna, pogotovo ne ovako obučenog. Pre nego što je kre

nuo sa Valdezovog ranča, odlučio je da maramom pokrije i ranu. Tako je otpala i poslednja mogućnost da se izda. Prošao je duž cele ulice. Nije primetio ništa sumnjivo. Okrenuo je mazgu na kraju duge ulice, sjahao i, vodeći umornu životinju na povodcu, krenuo natrag drugom stranom ulice. Kada je stigao blizu banke, ugleda nekakva kola sa arnjevima. Priđe bliže. Lepo je mogao da pročita natpis sa strane: »PUTUJUĆA CRKVA BIŠOPA HARTFILDA«.

Dakle to je onaj Bišop kog su pominjala ona dva momka. Banda je zauzela najbolje mesto, odmah pored banke. Buč se pitao kako će to izvesti, ali odmahnu rukom i produži do ureda šerifa Donegana. Tamo je sve bilo mirno. Čak ni svetlo nije gorelo u prizemlju. Samo je žućkasti odsjaj lelujavao na prozoru sobe na spratu.

Odjednom se na početku ulice začu topot mnogobrojnih konjskih kopita. Buč požuri do prve senke i stade iza mazge.

Uskoro je ugledao poteru. Šerif i njegovi pratioci bili su pokriveni debelim slojem prašine. Konji su bili okupani znojem i penom, a jahači smrknuli.

Kada su se zaustavili ispred ureda, šerif reče:

— U redu je, ljudi, slobodni ste. Učinili ste što ste mogli. Sutra ću sam nastaviti traganje. Hvala vam svima!

Kada su se članovi potere razišli, Buč se odlepi od zida na koji je bio naslonjen i priđe šerifovom uredu. Pošto nikoga nije bilo u blizini, on se sasvim približi. Lepo je kroz prozorsko okno mogao da vidi šerifa kako nateže polupraznu flašu. Kada je utolio žeđ, šerif priđe nekim vratima u dnu sobe i pozva nekoga. Uskoro Buč ugleda starog Beskoma.

— Je li gore sve u redu Seme?

— Sve, šerife. Onaj momak je miran. Još ne može da se seti ni ko je ni zašto je u zatvoru. Znaš da sam počeo da mu verujem. Čak mi i ne izgleda kao podmukli ubica — brzo je šušketao stari čuvar.

Buč je sve čuo. Sada je znao da je Kid stanovnik sobe na spratu, a video je i njegovog čuvara. Neće biti problema da ga oslobodi kad za to dođe vreme.

*
* *

Lupanje bubnja i harmoničan zvuk harmonijuma probuđiše Sandensa Kida. Jedno vre

me je trljao oči, a onda pozva starog čuvara.

— Hej, stari, kakva je to buka napolju?

— Neki lutajući propovednik od jutros preti svima nama koji nismo spremni da se pokajemo. Obećava nam pakao i sve ono što Kusi tamo ima. Da se ja pitam, začas bih tog crkvenjaka poslao tamo gde mu je mesto.

I zaista, Bišop nije štedeo prolaznike koji su se okupljali oko kola. Ona su sada ličila na malu pozornicu. Njegov grubi glas odjekivao je čitavom ulicom.

Šerif Donegan, koji se upravo spremao u poteru za Kasidijem, htede da otera galamdžiju, ali se predomisli i odjaha svojim putem. Morao je da uhvati odbeglog zatvorenika ne samo zato što je sudija već i zato što je njegova čast bila u pitanju. Zato je i odbio pomoć građana koji su hteli da krenu sa njim. Nije se ni osvrnuo na Meksikanca koji se snishodljivo pomače u stranu psujuću mazgu koja se jedva vukla. Zato je ovaj dobro osmotrio šerifa. Njegovi beli zubi blesnuše kad šerif odjaha, a u plavim očima zaiskriše varnice.

Buč nastavi da korača niz ulicu približavajući se zatvoru.

Odlučio je da sačeka pogodan trenutak i oslobodi Kida. Prošavši pored šerifovog ureda, ugleda u kancelariji šerifovog pomoćnika sa još dvojicom momaka kako nešto žustro raspravljaju. Nije se zaustavio. Bacio je još jedan pogled u prolazu, zatim skrenuo u prvu po prečnu uličicu pored zatvora. Tamo ugleda razgranato drvo i smesti se u hlad naslonivši se leđima na deblo. Zapalio je cigaretu i počeo da razmišlja. Imao je običaj da u mislima preturi sve što zna ili čuje. Tako je dolazio do određenih rešenja. Tako učini i ovog puta. Već posle pet minuta gotovo poskoči. Razlog tome bio je deo razgovora koji je čuo prethodne noći.

»Kako reče jedan od one dvojice momaka? On je samo ranio trgovca u rame, a onda su ga pokrali!«

A njega i Kida su optužili da su trgovca ubili nožem! Nešto tu nije bilo u redu. Ako ga nisu ubila ona dva momka, a oni kažu da nisu, onda je u sve to neko treći umešao prste. Zašto? Kakve je koristi mogao da ima od toga?

Buč napreže misli, Ko je, na vodno, prepoznao njega i Sandensa? Činilo mu se da je jednog trenutka, dok je ležao u ordinaciji Doka Hjustona, čuo

neko ime. No, i pored svih napora nije uspeo da ga se seti.

Sedeo je na istom mestu gotovo čitava dva sata, baš kao pravi Meksikanac, prepušten razmišljanju i dremuckanju. Onda odluči da još jednom prođe pored šerifove kancelarije. Pomoćnik i ona trojica još su sedela za stolom. Buč samo frknu, a onda odluči da izbliza pogleda šta rade propovednik i njegova družina. Gomila oko kola bila je pozamašna. Razlog više nije bila samo oštra reč gorostasnog celavog propovednika već razne trave i masti koje je sada prodavala bledunjava devojkica, a koje su prema gorostasovim rečima imala mnoga lekovita svojstva.

— Dođite sutra u još većem broju! Imam za vas nešto specijalno! — vikao je Bišop. — Sada idite svojim poslom i mislite o onome što sam vam govorio. On vidi sve, čuje sve i pamti. Njegova milost je velika za one koji veruju i koji žele da se pokaju. Za sve ostale njegove uši ostaće gluve, a njegova milost nedostižna.

Bišop se posle ovih reči okrete i vrati pod arnjeve kola. Melez pokupi razbacane stvari i spakova ih pozadi u veliki sanduk. Devojkica je prebrojavala sitniš.

— Da ne znam ko si, bio bih spreman da poverujem u

sve ono što si malločas govorio — podrugnu se melez Bišopu.

— Ja sam onako i mislio — uzvрати Bišop besno.

Melez htede još nešto da doda, ali se predomisli. Kad je sredio sve stvari, on sede u kraj kola.

— Kada ćemo da sredimo banku? — upita.

— Možda sutra. Idem sad da uložim nešto para i vidim kako stoje stvari unutra. Dogle sedi ovde sa Suzi i pazi na sve što se dešava oko tebe.

Kasidi je sve dobro čuo. Jedino mu nije bilo jasno kako će Bišopovi izvesti napad na banku, a još manje kako misle u ovim teškim kolima da pobegnu pred poterom. Kad je Bišop napustio kola i krenuo ka banci, Buč se prikri nekoliko koraka i počeo, za svaki slučaj, da petlja nešto oko samara. Minut kasnije opet je bio blizu kola.

— Kada će se Dik i Džes pojaviti? — začu se glas bledunjave devojke.

— Šta je, ne možeš dugo bez onog prokletog revolveraša? Šta meni fali? Kaži! Možda zato što mi je krv izmešana — govorio je promuklim zajedljivim glasom melez.

— Nije istina. Ti znaš da si mi i ti drag. I tebe volim kao brata... Vi ste moja porodica... osim vas nemam nikog.

Dik je nešto drugo, ali on me i ne primećuje — nastavi devojka tiho.

— Ko sme bilo šta da ti kaže pored onog medveda? I sama znaš da bi mu Bišop zavrnuo šiju kad bi samo nešto pokušao kod tebe. Ponekad mi se čini da te Bišop smatra svojim vlasništvom. Ko zna šta se njemu muva po glavi?

Jedno vreme vladala je tišina. Onda melez nastavi:

— Dik i Džes će se večeras pojaviti u gradu. Verovatno će odsesti u hotelu. Ujutro će otići u banku i završiti posao. Dok ih potera bude gonila, mi ćemo polako napustiti grad na drugoj strani. Biće kao i do sada.

»Znači, ipak će ona dva momka obaviti posao«, zaključio Buč. »Kola im služe kao transport plena. Ko bi i posumnjao na božjeg čoveka Bišopa«?

Kasidi zato odluči da iskoristi napad na banku i da u nastaloj pometnji izbavi Kida iz zatvora.

*

* *

Kidu je bilo dosadno, pa izvadi karte iz džepa i počeo da ređa pasijans. Radio je to mehanički, dok su mu misli bile upućene Buču. Pitao se gde li

je sada njegov ortak i da li se sprema da ga izbavi. Da sam nešto pokuša, još nije razmišljao. No, i ta mogućnost mu se nametnula kada se javio šerifov pomoćnik Stiv Ovet:

— Hej, Seme, je li sve u redu? Hoćeš da ti pošaljem nešto za jelo?

— Pošalji — glasio je kratak odgovor.

— A za tvog zatvorenika?

— Može.

Kid se tada seti da stari Beskom čitavog dana nije progovorio više od tri-četiri reči.

— Hej, stari, šta se to s tobom dešava? — upita ga.

Starac ga isprva samo pogleda bez reči, ali posle nekoliko trenutaka odluči da kaže šta ga muči.

— Ne sviđa mi se što šerif još nije uhvatio tvog ortaka. Taj momak bi mogao svaki čas da bane ovamo, a onda... Tu je i onaj čudni propovednik. Video sam ga kroz prozor i mogu ti reći da mi se uopšte ne sviđa. Iz pogleda mu izbija neko zlo... Najzad, već mi je dojadilo da sedim ovde i čuvam te. Tako bih rado otišao na pecanje.

Dolazak momka iz restorana preko puta zatvora prekide njihov razgovor. Uskoro su u tišini jeli skromnu, ali ukusnu večeru. Kada su završili,

stari čuvar pruži sudove momku i reče mu:

— Stiv bi mogao da mi pošalje i neku flašu piva. Baš bi mi prijala.

— Pomoćnik Ovet nije dole. Otišao je u obilazak. Ako hoćete, doneću vam ja pivo — ponudi se dečak.

— Ništa onda, zaboravi pivo.

Kid odluči da iskoristi situaciju i pobegne iz zatvora. Ko zna kada će mu se ukazati ovako dobra prilika? Isto tako, nije znao gde se nalazi Buč da li će biti u stanju da dođe do zatvora.

Ustao je sa ležaja i prišao rešetkama. Izvadio je jednu od dve poslednje žutosmeđe cigarete i stavio je između zuba. Onda počeo da traži po džepovima.

— Hej, stari, imaš li šibice? — zatraži od čuvara.

Beskom odloži pušku, izvuče kolt pa i njega stavi pored puške na sto. Onda priđe rešetkama i pruži Kidu jedno palidrvce. Odmah se zatim vratio na mesto. Ponovo je stavio kolt u futrolu, a pušku preko krila.

Kid pripali cigaretu i povuče dva dima, a onda je besno baci na pod i izgazi.

— Ovo je đubre, panj, a ne cigareta koju sam skupo platio! Imam samo još jednu. Sta

ri, molim te, daj mi još jedno palidrvce — reče i priđe rešetkama. Beskom priđe, ali ovog puta zaboravi da odloži oružje. Pušku je držao pod desnom rukom, dok je prste leve ruke zavukao u prilično dubok džep na prsluku. Stao je tik uz rešetku i zapalio šibicu. Kid povuče dim i vrh cigarete se zažari. Istovremeno njegova leva šaka lagano dohvati dršku kolta koji je visio oko mršavog struka starog čoveka i izvuče ga iz futrole. Starac ništa nije osetio. Okrenuo se, ali ga zaustavi karakterističan zvuk natezanja kokota na oružju.

— Stari, više od svega na svetu mrzeo bih da moram da pucam na tebe. Zato te molim, nemoj ni da pokušavaš da ispališ iz tog topa. Đavolski brzo umem da pucam iz ovoga — reče Kid i pokaza kolt.

Stari čuvar automatski pruži ruku i napipa praznu futrolu.

— Nisam džabe bio nervozan. Predosećao sam da će se nešto dogoditi. Eto, dogodilo se.

— Ništa se neće dogoditi, bar ne tebi, ako me budeš poslušao. Dođi i otvori vrata.

Beskom priđe i otvori gvozdena vrata.

— Zaista me nećeš... upucati?

Kid odmahnu glavom.

— Stari, nisam ja od takvih. Nisam, doduše, nikakav anđeo, ali nisam ni đubre. Ako ti je lakše, ponoviću ti da moj ortak i ja nemamo nikakve veze sa onim za šta nas optužuju...

— Ha! Znači, setio si se da imaš ortaka.

— Nikada to nisam ni zaboravio. Kažem ti, mi smo samo prolazili kada nas je potera napala bez opomene.

— Kako je moguće da vas je onda mladi Kris Filmor prepoznao? I vas i tvog šarenog konja? — začkilji starac na jedno oko.

— To i mene interesuje. Po trudiću se da saznam odgovor i na to pitanje — odgovori mu Kid dok ga je vezivao.

— Kako misliš da nađeš odgovor? Možda nameravaš da odeš do momka i upitaš ga nešto o tome, a?

— Možda ću baš tako i uraditi. Reci mi gde se nalazi njegova kuća.

Pet minuta kasnije Kid je znao kuda treba da ide. Kada se okrenuo i bacio još jedan pogled na Sema, ovaj se smijuljio preko marame kojom mu je Kid vezao usta.

Sandens brzo siđe niz stepenice. Kada je stigao do poslednjeg stepenika, on oprezno proviri prema vratima, za tim u kancelariju. Ftilj na lampi bio je skraćen, tako da je

u prostoriji vladala polutama. To mu je baš i odgovaralo. Brzo je prišao stolu i počeo da izvlači fioke. Najzad u trećoj nađe ono što je tražio — svoj opasač sa koltom. Odmah ga pripasa i proveri da li je kolt napunjen. Popunio je prazna mesta, zatim prišao vratima. Bacio je pogled kroz njih. Napolju je bilo dosta prolaznika, te odluči da zatvor napusti sa zadnje strane.

Pet minuta kasnije već je bio dobrih dvadesetak metara dalje od zavora. Stao je da bi se snašao u mraku, a onda krete na onu stranu gde se nalazila prodavnica i kuća porodice Filmor.

*
* *

Kris Filmor je postajao sve nervozniji. Već dva puta je prevrnuo sve fioke, blagajnu i sve police. Bez uspeha. Ono što je tražio bilo je van njegovog domašaja.

»Prokleti starac, gde li je samo sakrio priznanice i testament?« — pitao se po ko zna koji put. Onda mu sinu.

»Sindi, pa da! Njoj je uvek verovao. Sigurno je kod nje ostavio te proklete papire«.

Brzo vrati papire u fioku stola i požuri na sprat. Još od

sahrane Sindi nije silazila iz svoje sobe. Odbila je čak i da jede. Bio je siguran da će je zateći gore. Ovog puta moraće da mu kaže istinu. Monro i njegovi momci postali su nestrpljivi, a on je i dalje bio bez pare u džepu. Štaviše, ako šerif sazna sadržinu onih papira, sa njim je gotovo.

Prolazeći kroz dnevnu sobu on otpi dobar gutljaj viskija, zatim preskaćući po tri stepenika stiže pred vrata devojčine sobe. Bez kucanja i najave otvori vrata.

Sindi kriknu iznenađena i uplašena kad vrata lupiše o zid i pokuša da sakrije koverat koji je po ko zna koji put otvarala i pregledala. Kao da je želela da uveri sebe da ono što je videla nije tamo.

— Daj mi to! — ciknu Kris kad je ugledao koverat.

— Ne... to je moje... ti... lopove! — vrisnu devojka.

On joj priskoči i grubo joj istrže koverat iz ruke. Brzo je pregledala papire, zatim koverat strpa u nedra. Onda se okrete devojci.

— Znači, saznala si sve. Uto liko bolje, bar ćemo lakše raspraviti stvari. Trebaju mi pare. Mnogo para i brzo, inače...

— Inače ćeš i mene srediti, zar ne? — počeo devojka da nagađa.

Rezonovala je ovako: ako je Kris bio onakav kakvim ga je predstavio njegov stric i kakvim se sam pokazao, nije nemoguće da je baš on, a ne neki stranci, ubio starog Filmora.

Kris je ćutao i gledao je grozničavim pogledom.

— Ti ne znaš šta mi je on radio. Morao sam da ukradem pare. Kockao sam se. Prevarili su me i nisam imao kud. Posle sam mislio da ću uspeti da povratim gubitak, ali nisam. Stric me je uhvatio kada sam uzimao pare...

— Da, ali ti je oprostio i platio tvoje priznanice. Zašto si nastavio po starom? Zašto?

Kris odmahnu glavom. Usta su mu se osušila. Čelo je počelo da mu se rosi znojem.

— Zašto... zašto... Ista si kao i on. Samo pitate. Hteo sam tako. Volim da se kockam.

— Kaži mi šta je bilo onog jutra. Jesi li ga ti...

— Jesam! Ubio sam ga, ali je sam kriv za to. Da mi je onda dao ove papire, ja bih pozvao Doka Hjustona da mu pomogne. Ona dvojica su samo pucala u njega i ranila ga u rame. Nije hteo da mi kaže gde je koverat, pa sam izgubio živce. Dograbio sam nož i...

— Dosta! Neću više da te slušam... prljavi ubico!

*

* *

Kid je lako našao kuću u kojoj se nalazila trgovina pokojnog Nata Filmora. Na vratima je stajala tabla sa natpisom: »Zatvoreno zbog smrtnog slučaja«. Sandens baci pogled kroz izlog. Pošto se uverio da nikoga nema u blizini, hitro preskoči nisku ogradu i nađe se u maloj bašti punoj zečeva. Pažljivo, da ne naleti na neku prepreku, on priđe uza sam tako. Volim da se kockam, drugoj strani nađe sporedne stepenice i odmah krene njima. Odahnu kada kvaka pod njegovom rukom lako škljocnu i vrata se otvoriše.

Istog časa začuo je ženski vrisak. Zastade u pola koraka i kolt mu se istog trenu stvori u šaci. Za ženskim vriskom začu nerazgovetan muški glas. Brzo, ali oprezno, krene prema vratima iza kojih se čuo razgovor. Stigao je taman na vreme da čuje Krisovo priznanje.

— Eto, tako je bilo. Morao sam da ga ubijem. Oni lopovi su bili tamo kao poručeni. Stric Natan je čitavog života držao nad svakim penijem, a na kraju je osao bez ičega. Ona dva bandita se sada negde baškare sa njegove tri hiljade. Siguran sam da me je stari izbrisao iz testamenta, zar ne?

Devojka se gušila u suzama.

— Nije te izbrisao... Ostavio ti je nešto para, ali samo pod uslovom da napustiš Emerson... zauvek.

— Zar je mislio da mi se ovde sviđa? Jedva i čekam da dobijem svoj deo i odem — na busito reče momak.

Još je stajao blizu devojke kada Kid naglo otvori vrata. Instinktivno kao zver koja je upala u zamku, Kris dograbila preplašenu devojku za ramena i postavi je ispred sebe.

— Ko... ko si ti i šta želiš? — reče zatim prigušenim glasom.

— Ja sam jedan od one dvojice momaka koje si ti »prepoznao« i naveo poturu da otvori vatru na nas. Sve sam čuo. To isto ponovićeš i šerifu — reče Kid ledenim glasom.

Sindi ga je zbunjeno gledala. Još je bila preplašena.

— Nikada me nećete uhvatiti. Nikada. Skloni taj kolt, inače će devojka stradati! — gotovo je vrištao Kris.

Istog trena se njegova leva ruka pojavi iza devojčinog vrata. U njoj je stiskao deringer sa dve cevi. Bilo je to samo naoko bezazleno oružje. Među tim, izbliza je bilo ubistveno kao i svaki kolt. Veliki broj kockara ga je nosio jer je bio mali i lak za nošenje. Mogao

je da stane u džep na prsluku, u rukav ili ispod kaiša na pantalonama.

Kid, koji je bio iskusni revolveraš, znao je da momak ne blefira. Bio je dovoljno prestrašen da bi pucao na devojku.

— Bacaj kolt! Neću dva puta da ponavljam! — prosikta Kris još jednom.

Šaka kojom je stiskao malu dršku minijaturnog pištolja bila je pobeležila. Kid lagano ispusti kolt.

— Da li sad nameravaš da nas ubiješ oboje kao onog starca, ili imaš nekakav drugi plan? — upita mirno Kid.

— Nisam na to mislio, ali kad si mi već dao ideju, možda ne bi bilo loše da učinim baš tako.

— Ne... nećeš valjda, Kris... ne mene. Šta sam ti ja kriva? — počela devojka da jeca.

— Ti znaš moju tajnu. Ova ko, urediću kao da te je ovaj begunac iz zatvora ubio...

Kid naglo skoči u stranu. Dohvatio je porcelansku statu i zavrtlao je na Krisa. Momak vrisnu i automatski ispalio hitac. Sindi se onesvesti od straha i klonu mu svom težinom preko ruke. On je besno gurnu i brzo nanišani na Kidu, koji se kotrljao po podu pokušavajući da dohvati kolt.

Kris, inače slab strelac, brzo nanišani i ispali poslednji hitac. Zrno se zari u pod na pola metra od Kidove glave. Sandens brzo dohvati oružje i sede na pod. Ali, Kris je nestao. Samo je lepršanje zavesa na prozoru pokazivalo da je momak pobjegao kroz prozor. Kid brzo priđe prozorskom okviru i pažljivo proviri. Nigde nije video begunca, ali zato ugleda pet-šest ljudi koji su iz saluna trčali prema prodavnicu. On zato odluči da se iz gubi pre nego što ljudi stignu do kuće. U prolazu pogleda devojku, koja je polako dolazila sebi, onda istim putem kojim je došao napusti kuću.

Ljudi su stajali ispred radnje i zbunjeno se okretali na sve strane.

— Siguran sam da su pucnji odavde došli — reče neko.

— Možda se onaj begunac iz dokove ordinacije vratio da ubije Krisa. Ne zaboravite da je mladić jedini svedok protiv njega i njegovog ortaka — dodade drugi čovek.

— Hej, Krise... gospođice Filmor! Javite se! — povikase zatim uglas.

Lupa na vratima s prednje strane kuće odjekivala je u Sindinoj svesti kao daleki eho. Konačno je razgovetno čula svoje ime i priđe prozoru.

— Šta se dogodilo? Zašto lupate? — upita bunovnim glasom.

— Šta se dogodilo? Mi smo došli da vas to pitamo. Čuli smo pucnjavu iz vaše kuće i potrčali da vidimo šta se događa — uzvрати neko.

Uto se pojavi i Stiv Ovet. Ljudi se razmakoše kako bi mu napravili mesta.

— Gospođice Filmor, ovde Stiv Ovet, šerifov zamenik. Siđite i otvorite mi vrata! — naredi.

Nekoliko minuta kasnije samo on uđe i zatvori vrata.

— Da čujem šta se zbilo. Maločis je i drugi zatvorenik pobjegao iz zatvora. Uplašio sam se da nije ovamo krenuo. Tad se začula pucnjava.

Devojka poče da klima glavom.

— Jeste, bio je ovde, ali on nije...

Sindi učuta usred rečenice. Kako da kaže čuvaru zakona da je ubica njen rođak Kris kad više nije imala dokaze? Onaj stranac koji je sve čuo sada se krije negde u mraku, i pitanje je da li bi njemu šerif i ostali uopšte poverovali.

— Šta on nije, gospođice Filmor?

— On nije... kriv... mislim... On i njegov drug nisu ubili Natana...

Ovet zinu. U prvi mah pomisli kako je devojkica pomerila pameću. Oči su joj nekako čudno sijale, reči su joj bile nepovezane.

— Gospođice Filmor, kako vam je? Da niste povređeni? Hoćete da pozovem doka Hjustona? — pitao je pomoćnik Ovet.

— Znam da mi možda ne verujete, ali vam govorim istinu — nastavi ona i ispriča šerifovom pomoćniku sve što se dogodilo pre nekoliko minuta.

Kada je završila priču, Ovet je stajao ni sam ne znajući šta da radi ili misli.

— I kažete da je Kris pobegao sa tim papirima. Otišao je i moj zatvorenik. Jeste li sigurni da je to baš tako kao što ste mi ispričali? Jeste! Boga, biće puno posla da se sve ovo razjasni. Samo kad bi Donegan bio ovde — počeo Ovet da se vajka.

Sandens Kid nije bio daleko. Čim se dokopao dvorišta, uputio se prema omanjoj drvenoj šupi koja je očigledno služila kao magacin. Nije mu bilo teško da odvali rezu i sakrije se unutra. Uskoro je galama ispred radnje utihnula, što je značilo da su se radoznalci razišli. Kid je čekao još neko vreme, onda odluči da se vratiti do devojkice i porazgovara sa

njom. Možda će biti najbolje da se kod nje i sakrije dok ne odluči šta dalje. Uostalom, tako bi postupio i onaj pametnjaković.

— Najbolje je da se čovek sakrije tamo gde ga nikada ni ko neće tražiti — Kasidi je imao običaj da kaže.

»E, lepo. Kome bi palo na pamet da me traži kod one devojkice, na mestu zločina? Ni kome«, zaključio Kid i krene. Stigao je već bio do polovine dvorišta kad su se vrata kraj sporednih stepenica otvorila. Na njima se pojavila silueta nekog čoveka.

— Gospođice Filmor, pogledaću malo po vašem dvorištu, mada sumnjam da je onaj momak u blizini. Laku noć! — reče Ovet i krene niz stepenice.

U trenutku Kid pomisli da će biti otkriven i već izvadi kolt. Međutim, Ovet je krenuo pravo prema niskoj ogradi. Tek onda prema zadnjem delu dvorišta. Bilo je očigledno da nema određenog cilja. Sandens Kid se priljubi uz sam zid kuće prikriven senkom stepeništa. Nije se usuđivao ni da diše. Ovet, međutim, prođe na tri koraka od njega gledajući u drugom pravcu. Onda se predomisli, odmahnu rukom i brzim korakom napusti dvorište.

Kid odahnu. Sačekao je dok se koraci šerifovog pomoćnika

nisu izgubili u daljini, a onda brzo poče da se penje stepeništem.

Po drugi put te večeri Sindi se prestrašeno trže kad se nje na vrata tiho otvoriše. Pomislila je da se to vraća Kris. Oteo joj se uzdah olakšanja kada je ugledala onog plavokosog stranca.

— Ah, to ste vi!

— Da, došao sam da vas čuvam. Onaj momak je pokazao da ne preza ni od čega, a vi ste opasan svedok. U vašim rukama je konopac sa omčom koja ga čeka.

Devojka se strese na ove reči i šćućuri na svom mestu. Dugo je gledala Kida. Onda ga tiho upita:

— Ko ste vi?

Kid je ćutao jedno vreme. Šta da joj kaže? Istinu, ili da izmisli nešto?

— Ne znam da li je to uopšte važno. Za vas i za mog ortaka i mene najvažnije je da NISMO ono što se u ovom gradu misli.

— Ipak, volela bih da znam bar vaše ime — nastavi Sindi.

— Mogao bih da vam kažem bilo koje. Zar bi to nešto značilo? Ipak, reći ću vam. Kršteno ime mi je Hari... Hari Longbaf.

I nije slagao. Kid se zaista tako zvao. Odmetničko ime ste

kao je kada je sa Istoka stigao na Zapad i pridružio se bandi Buča Kasidija, bandi iz čuvenog skrovišta »Rupa u zidu«.

Devojka je jedno vreme ćutala. Kao da je smišljala na koji način da postavi pitanje koje joj je neprekidno izbijalo iz misli. Konačno odluči.

— Ipak, moraćete da priznate, gospodine Longbaf, da je pomalo čudno da se kod vas nađe tri hiljade dolara. Znate, baš toliko su lopovi uzeli iz naše kase.

— Ništa nije čudno! Te pare sam zaradio pre mesec dana na pokeru. Opelješio sam neke kauboje i jednog drvoseču. Sve je bilo pošteno. Imao sam još nešto para, ali su one bile kod Buča.

— Kod Buča?

— Da, kod mog ortaka, ali to nije važno. Kažem vam da su svi pogrešili. Mi nismo ubili vašeg rođaka, niti smo mu uzeli novac. U stvari, prvi put smo u Emersonu.

Posle pauze koja je potrajala punih petnaestak minuta, Sandens predloži devojci da legne i spava.

— Ja sam ovih dana imao prilike da se naspavam u zatvoru. Zato ću stražariti, a vi spavajte. Kad svane, videćemo šta ćemo dalje.

*
* *

Dik i Džes, koji su prethodne večeri stigli u Emerson, obučeni u lepa odela i sa lažnim bradama i brkovima, lagano su silazili niz hotelske stepenice. Portir ih ljubazno pozdravi i uputi u restoran na doručak. Ocenio ih je kao uspešne poslovne ljude, najverovatnije mormone pošto su imali karakteristične bradice. Bili su uljudni i, mada dobrostojeći, nisu se razmetali novcem.

Dvojica bandita dobro su igrali svoje uloge. Bišop ih je i pored svega dobro vaspitao i naučio lepim manirima.

— Nikada se ne zna u kakvo ćete društvo zapasti i zato morate da znate sve što treba znati — govorio im je.

To što su naučili već se mnogo puta pokazalo kao veoma korisno. Pošto su lepo doručkovali, njih dvojica izadoše na ulicu. Odmah su videli kako manje grupe ljudi žure tamo gde su sinoć primetili očeva kola. Udaranje bubnja čulo se izdaleka.

— Melez ne šteti onaj jadni bubanj — šapnu Dik svome bratu.

Naoko je izgledalo da su ne naoružani. Međutim, i jedan i drugi su imali koltove zadenuće za pojas pantalona, i to na

leđima. Komotni poludugi kaputi nonšalantno su padali i pokrivali izdajničku izbočinu.

Džes po drugi put baci pogled na džpeni sat. Bilo je pola dvanaest. Znači, do početka operacije ostalo je još najviše sat vremena. Znali su da se banka zatvara tačno u dvanaest i da osoblje tada odlazi na ručak. Pauza je trajala četrdeset minuta, a onda se blagajnik vraćao da pripremi sve za popodnevni rad. Imali su dovoljno vremena. Odlučiše da priđu bliže kolima i daju na znanje Bišopu da su spremni.

Ni oni, kao ni šerif dan ranije, nisu obratili pažnju na Meksikanca koji je sedeo kraj jednog zida, brade naslonjene na kolena, skriven pod širokim sombrerom. Doduše, nisu ni imali razloga za to. Oni Buča nikada nisu videli niti su mogli da znaju da im je na tragu.

Zato je Kasidi njih blagovremeno primetio, i to još prethodne večeri. U stvari, njegovu pažnju prvo je privukao šareni konj kojeg je Džes jahao. Tek onda je prepoznao njihove glasove. Kada ih je bolje zagledao, shvatio je da su brade i brkovi lažni. Dakle, oni zbog kojih su on i Kid zamalo stradali u gradu su. Pustio ih je da prođu, a onda i sam krenuo za gomilom.

Gromki glas ogromnog raspona odjekivao je u tišini. Reči molitve koju je govorio duboko su se dojmile okupljenih ljudi. Bišop je odavno bio sve stan svoje moći da zavlada masom i da je drži pod kontrolom. Kada je završio molitvu, on sačeka trenutak-dva, pa reče:

— Dobro je, braćo i sestre! Vidim da ste poslušali moje jučerašnje reči i došli u velikom broju. U vašim očima vidim i želju da se pokajete... Vidim da se javlja nova vera u njega i njegovu moć i milost. U znak priznanja, podeliću vam štampane molitve koje sam prikupio tokom našeg putovanja po zemlji. One su besplatne, ali ako neko želi, može svojim prilogom da nam pomogne. Pred nama je još dalek put, a nepoznati su putevi njegovi. Hajde, devojko, podeli ovim poštenim dušama naše molitve.

Dok je Suzi išla između okupljenih ljudi, Bišop pogleda na sat, a zatim pogledom potraži svoje sinove. Ovi samo klimnuše glavama i nestadoše.

Buč je pomno pratio svaki njihov korak. Video je kako bankar propušta iz banke dva službenika i jednu devojku i zatim okreće ključ. Opet je pogledom potražio dva momka, ali su oni već bili zamakli iza banke.

Tek tada je Buč shvatio koliko je družina prepredena. Ko la su bila postavljena tako da su zaklanjala usku uličicu kraj banke, a istovremeno omogućavala momcima da im u određenom trenutku nesmetano priđu i otarase se plena. Hteo je da ih prati do kraja, ali se uplaši da ga ne primete.

Džes, koji je bio pravi čarobnjak kada je reč o otvaranju brava i sefova, za manje od jednog minuta uspeo je da otvori zadnja vrata na banci. Njih dvojica brzo šmugnuše unutra. Za tren oko su se našli u sobi sa sefom. Džes brzo skide šešir i kleče pored sefa.

— Poznaješ ovu marku? — upita ga Dik.

Džes samo klimnu glavom. Kao začaran gledao je u dugme za kombinacije. Prste desne šake brižljivo je brisao o košulju.

— Važi opklada? — upita kada je bio spreman.

— Ne, hvala, video sam već kako barataš ovim stvarima. Prošli put si mi digao opkladu. Počinji, nemamo ceo dan na raspolaganju — uzvрати Dik, ali ga Džes više nije ni slušao.

Uha prislonjenog na gvozde na vrata, slušao je kako se mehanizam pomera iza debelog čelika. Svaki put kada bi čuo

određeni zvuk, Džes bi se brzo, pomalo nervozno osmehnuo, a zatim brisao prste i na stavljao. Najzad, posle nepunih pet minuta, on se odmače od sefa.

— Šta je, ne ide? — upita Dik gotovo ne verujući.

— Ma ne, samo ti prepuštam zadovoljstvo da prvi zaviriš unutra — dobaci Džes smejući se.

Dik nije čekao da mu se kaže dva puta. Priđe sefu i jednim pokretom otvori masivna vrata. Zvižduk oduševljenja ote mu se iz usta kada ugleda veliku gomilu uredno složenih novčanica. Odmah je iz unutrašnjeg džepa izvukao platinenu vreću i počeo u nju da trpa novčanice.

Za ciglo tri minuta počistili su sef, pa prešli na priručnu blagajnu. Kada su pokupili i poslednji dolar, oni se vraćaju istim putem. Pošto su napustili banku, Džes brzo zaključa vrata i požuri za Dikom. Momak je veštim pokretom, onako u prolazu, ubacio vreću u kola i umešao se u gomilu.

— Eto, braćo i sestre, za danas je gotovo. Čekam vas i sutra, a onda moja porodica i ja idemo dalje. Ima još mnogo ljudi kojima je potrebna naša pomoć — čuli su Bišopa, koji je tako najavljivao kraj mise.

Buč se vratio na staro mesto. Trebalo je da sačeka znak za uzbunu kad bankar otkrije da je pokraden, pa da iskoristi gužvu i odjuri u zatvor. Verovao je da će brzo osloboditi Kida.

I zaista, posle nekih desetpetnaest minuta, sav bled, vlasnik banke istrča ispred banke.

— Pljačka... ljudi... Banka je opljačkana! Sve je odneto, sve!

Ljudi su zastali u neverici. Niko nije video da se bilo ko približio ulaznim vratima banke. Niko nije čuo pucanj ili detonaciju — što je bilo logično očekivati. Ipak, bankar je tvrdio da je banka opljačkana. Masa nagnu na vrata.

Buč ugleda pomoćnika šerifa kako se trkom približava i zato lagano krete duž trotoara. Kada je pomoćnik Ovet uleteo u gužvu, Kasidi potrča što je brže mogao prema zatvoru. Kada se uverio da je kancelarija prazna, on krete na gornji sprat. Gotovo se sudario sa starim Beskomom, koji je goloruk krenuo kući.

Kasidi izvadi kolt ispod košulje i podiže glavu.

— Znači, najzad si se pojavio, momče? — reče Sem ka-

da je ugledao plavokosog odmetnika. — Samo, malo si zakasnio. Onaj vražji momak me je nasankao i sinoć pobegao.

— Kid... pobegao?! — ponovi Buč.

— Ne znam kako se zove. Nije mi rekao. Jedino znam da mi je oteo kolt i pobegao. Pomoćnik je sve pretražio, ali momak kao da je u zemlju propao.

Buč je stajao neodlučan. Htede da ode na sprat i sam se uveri da Kid nije gore, ali Sem kao da mu pročita misli.

— Sinko, samo ćeš gubiti vreme. Momak nije gore. Znaš, dugo sam ga posmatrao i zaključio da nije lagao kada je rekao da vas dvojica nemate ništa sa ubistvom trgovca Filmora. Zato mi je u neku ruku i mило što je pobegao. Beži i ti. A, da, poslednje što mi je rekao, u stvari pitao, bilo je gde se nalazi Filmorova kuća — završi starac.

Buč mu zahvalno klimnu glavom i nestade na vratima. Sem Beskom je neko vreme tumačio po kancelariji, onda se išunjavao na zadnja vrata. Pokupio je pribor za pećanje, osedlao konja i odjahao iz Emersona.

*
* *

Pažnju Sandensa Kida, koji je još sedeo u Sindinoj sobi, privuče graja sa ulice. Već je pomislio da potera ide za njim, a onda vide kako se gomila komeša ispred banke. Kola onog čudnog propovednika još su stajala na istom mestu, a on je mlatarajući rukama nešto objašnjavao okupljenim ljudima.

— Šta se dešava? — upita Sindi, koja se tog trenutka vratila iz radnje noseći u ruci poslužavnik sa hranom.

— Ni sam ne znam. Maločas je odjekivalo pevanje propovednika i onog naroda tamo, a sada su svi uzbuđeni — uzvрати Kid.

Tad je primetio i pomoćnika šerifa kako juri prema gomili ispred banke. Odmah je pomislio da je neko napao banku, a sledeća pomisao bila je Buč. Nije valjda taj ludak sam upao...

Jedva čujni koraci u hodniku prekinuše mu tok misli. Da de znak devojci da učuti i pomeri se od vrata, a sam se zakloni tamo gde treba da se nađe krilo vrata kada se otvori.

Čekao je sa koltom u rukama. Nepoznati posetilac pride

bliže i nekoliko puta kratko pokuca na vrata. Kid se zbuni. Ko bi se prikradao, a zatim kucao? Dade znak devojci da se javi.

— Ko je tamo? — upita Sindi začudo pribranim glasom.

— Gospođice, moje ime vam ništa ne znači. Moram da vas vidim i razgovaram sa vama — reče Buč.

Sandens Kid se nasmeja i naglo otvori vrata. Buč se prvo zagleda u cev kolta prislonjenu tačno na njegov pupak, pa tek onda podiže glavu.

— Prokleti revolverašu! Ja upadam u zatvor, reskiram kožu da te spasem, a ti uživaš ovde — reče Buč smejući se i tapšući Kida po ramenu.

— Gde si nabavio tako lepo odelo? — podsmehnu mu se Kid.

— Ispričaću ti i to kad dođe vreme. Sad najbolje da brišemo. Imamo dosta posla.

Tek tada se setiše devojke. Kid predstavi Buča. Obavesti ga potom o svemu.

— Znači, moramo da uhvatimo tu bitangu — zaključí Buč.

— Moramo, i zbog sebe i zbog ove devojke — klimnu Kid glavom. — Samo, gde da ga tražimo?

Sindi im priđe.

— Ne znam da li to može da vam pomogne pošto ne poznajete ovaj kraj. Gore u brdima nalazi se mali ranč jedne meksikanske porodice. Nekoliko milja dalje stric Nat je imao lovačku kolibu. Možda se Kris tamo sklonio dok ne smisli neku novu pakost.

— Odlično, idemo. Ja slučajno znam gde se nalazi imanje Miguela Valdeza — reče Kasidi i prosto izvuče Kida iz sobe.

Devojka krete za njima i obrati se Kidu.

— Vama će svakako biti potreban konj. Slobodno uzmite mog. Evo, sama ću ga osedlati. Vi sačekajte u dvorištu.

Posle izvesnog vremena dvojica odmetnika u kratkom razmaku napustiše dvorište Filmoreve kuće, jedan na leđima lepog zelenka, drugi na leđima mazge.

*
* *

Šerif Donegan je morao na kraju da prizna da je pobeđen. Išao je i do Valdeza, ali ništa nije mogao da sazna. Meksikanac, kog je znao i cenio kao poštenog radnika, zakleo mu se da nikoga nije video već danima. Za to vreme je molio

Madonu da mu oprostí krivokletstvo u ime čednosti svoje mezimice.

Vraćajući se u Emerson ugledao je dvojicu jahača kako mirno jašu svojim putem. Kada su se približili šerifu, oni uljudno dodirnuše obode svojih šešira i pozdraviše predstavnika zakona. Donegan ništa nije posumnjao.

U gradu ga dočeka dvostruko iznenađenje i briga. Prvo što je saznao bilo je da je neko na volšeban način opljačkao banku, a drugo — da je i zatočenik iz njegovog zatvora uspeo da pobjegne.

Besan na sve oko sebe, šerif tresnu šešir o pod.

— Gde je onaj matori Beskom? — dreknu na Oveta.

— Ne znam, ali pošto nema ni njegovog pribora za pečenje ni konja, znaš gde bi mogao da bude.

— A gde si ti, do đavola, bio kad je onaj bandit pobjegao?

— Šerife, znaš i sam šta je moj posao kad ti nisi u gradu. Ja sam samo radio ono što si mi naredio — reče Ovet malo uvređen.

I Donegan shvati da se zaletio, pa počeo pomirljivo:

— Ubilo me ovo jahanje bez uspeha, pa sam razdražljiv. Iz vini, Stive. Dodaj mi flašu pa da popijemo po jednu.

Posle nekog vremena, kada se smirio, krenuo je u banku da vidi na licu mesta šta se dogodilo. Zaključio je posle uviđaja da je banku orobila ekipa ili neko ko se dobro razume i u brave i u sefove. Ni ko ništa nije primetio. Donegan ipak odluči da ispita i propovednika, koji je još stajao ispred svojih kola.

— Prijatelju — reče on — da li si ti ili neko od tvojih primetio nešto sumnjivo? Vi ste bili najbliži.

Bišop siđe s kola i priđe šerifu.

— Moje oči i misli upućene su bogu kad molim ili kad u njegovo ime propovedam. Prema tome, nisam video nikoga osim onih dobrih ljudi koji su molili sa mnom.

On se okrete i pozva Suzi i meleza.

— Deco moja, da li ste vi možda videli nešto sumnjivo. Ako jeste, recite odmah. Vi znate da nama vera nalaže da pomognemo kad god možemo. Dakle?

Suzi samo odmahnu glavom i vrati se u kola, a melez priđe bliže.

— Doduše, nisam nikoga video, ali ako maršal želi, mogu da mu pomognem oko čitanja tragova — reče skromno.

Šerif ga pogleda kao da se dvoumi, ali onda reče:

— U redu, prijatelju, i to je pomoć.

Melez je tobože pomno zagledao tragove. Onda reče:

— Oni koji su došli došli su pešice. Evo tragova. Dva su od čizama, a treći od sandala. Dakle, najverovatnije tri čoveka. Nažalost ne mogu da kažem na koju su stranu otišli, jer se ovde tragovi mešaju sa mnogima.

Donegan i nehotice pomisli na ona dva jahača koja je sreo izvan grada. Oni, međutim, ni su imali nikakav tovar, a nije bilo ni tog trećeg među njima. Odluči zato da okupi poteru i podeli je u dve grupe. Jednu će povesti on tragom one dvojice jahača, za svaki slučaj, a drugu grupu povešće Stiv Ovet. Možda će uz malo sreće naići na nekakav trag.

*

* *

Kris Filmor je najzad stigao do lovačke kolibe svog strica i legao da se odmori. Bio je kao u groznici. Uspeo je da se dokopa svojih priznanica i optužujućeg pisma, ali je za sobom ostavio dva svedoka. Možda še

rif neće ni poverovati onom plavokosom, ali šta je sa Sindi? Hoće li njoj poverovati? Drugo, šta ako Monro izađe pred šerifa sa onim priznanicama?

Dugo je lupao glavu šta da radi. Bio je bez para. Imao je je tek desetak dolara koje je našao u jednoj od fioka. Od toga nije mogao da živi tri, možda pet dana. Šta posle? Ovde više nije mogao da ostane. Trebalo je da odluči da li da reskira i jedne noći upadne u kuću i natera Sindi da mu da novac koji ima, ili da se jednostavno okrene i zauvek ode iz kraja.

Razmišljajući tako, on najzad utonu u dremež, nešto kasnije i u san. Iako je smatrao da je neopaženo stigao do lovačke kolibe, prevario se. Još izdaleka ga je primetio Miguel Valdez i sada je češkao svoju gustu crnu kosu. Kao da se pitao šta onaj gringo traži u kolibi, u kojoj nikoga nije bilo već tri meseca. Naučen da se ne meša u tuđa posla, pogotovo ne u posla gringosa, on okrete svoju mazgu i nastavi put do malog zabitog klanca u kome su pasla tri rasna konja. Dva je on sam pre nekoliko meseci našao u šumi kako lutaju bez sedla, a treći konj bio

je riđan šerifa Donegana, onaj na kome je Buč Kasidi dojahao do njegove kuće. Pošto se uverio da su životinje u redu, on ponovo uzjaha mazgu i drugim putem krete kući.

Buč Kasidi i Kid sedeli su u malom dvorištu i razgovarali sa Končitom i gospođom Flores. Kasidi je sa nekom setom u očima posmatrao mališane kako goluzdravi trče tamo-amo po dvorištu. Priseti se svoje dece i žene i misli mu odlutaše u daleki dom.

— Miguel će uskoro stići. Možda ćemo još za dana stići do te kolibe — počeo Kid. Kad vide da ga Buč uopšte ne sluša, on ga munu laktom u slabine. Hej, jesi li čuo?

— A? Šta je bilo? Izvini, nešto sam se zamislio.

— Devojka kaže da će njen otac svaki čas naići i da...

Sandens učuta jer oseti kako ga devojka povlači za rukav. Okrete glavu u pravcu koji mu je pokazivala i ugleda nekog čoveka kako se klati na leđima mazge.

— Da, to je Miguel. Sad ga i ja prepoznajem — upade Buč i krete u susret Meksikancu.

Nekoliko minuta kasnije dvojica odmetnika saznadoše da je Kris u kolibi.

— Najzad i nas sreća malo da posluži — odahnu Buč. — Možeš li, amigo, da nas odve-

deš do kolibe? Time ćeš mi se sasvim odužiti — dodade okrećući se Meksikancu.

Miguel klimnu glavom. Kasidi požuri da se presvuče i odahnu kada se ponovo našao u svom starom odelu. Okrva-vljena košulja bila je oprana i zakrpljena i on sa zahvalnošću pogleda debeljuškastu Meksikanku.

— Samo da još nađem dobrog konja — reče i pogleda Miguela, koji se osmehnu.

— Amigo, tvoj konj je sasvim dobro. Odmoran je i čio. Maločas sam ga obišao. Hajdemo po njega.

Kris je spavao čvrstim snom dok su mu dvojica odmetnika, oprostivši se sa čestitim Miguelom Valdezom, prilazili.

*
* *

Dik i Džes su bezbrižno dremuckali na suncu. Odavno su skinuli brade i brkove i tamna odela zamenili farmerkama i flanelskim košuljama. Iz dajnički je delovao samo šarac, koji je sa drugim konjem radosno čupkao sočnu travu kraj potoka.

— Znaš, Džese, ovakvi poslovi polako postaju dosadni.

Voleo bih malo akcije, prave, sa pucanjem i jurnjavom. Prosto je smešno kakvom ti lakom otvaraš sve te brave dok Bišop zamajava one glupake. Jedva čekam da se nešto dogodi. Zašto sam, kog vruga, onoliko vežbao potezanje kad nemam prilike da ga iskoristim? — govorio je Dik ležeći na leđima pogleda uprtog visoko među bele oblake.

— Čuti, dečko. Ovako je bolje. Nikoga nismo upucali do sada, a do para smo uvek lako dolazili. Meni smeta samo što Bišop ne dozvoljava da te pare i trošimo onako kako bismo ti i ja umeli. Valjda će se i to promeniti jednog dana — umirivao ga je Džes.

Nisu čuli topot kopita. Kada se grupa jahača pojavila ispred njih, bilo je kasno da ne što pokušaju. Džes je odmah prepoznao šerifa. Dobacio je sasvim tiho Diku: »Budi miran«, seo je i osmehnuo se jahačima.

— Zdravo, narode! — počeo da oteže kao da je rođeni Teksašanin.

Šerif Donegan ga pažljivo zagleda. Nešto mu se učini poznato, ali on samo protrlja umorne oči i klimnu glavom.

— Odavno ste ovde, stranče? — reče promuklim glasom.

— Od jutros. Logorovali smo gore u onoj šumi, ali kada smo jutros naišli na ovu lepotu, odlučili smo da se još malo odmorimo. Uostalom, nigde ne žurimo — nastavi Džes još sedeći.

Pošto je napetost popustila, u razgovor se umeša i Dik:

— Možda ću okušati sreću u onom potoku. Kladio bih se da u njemu ima postrmki. Možda to neko od vas, narode, već zna? — upita ljubaznim glasom.

Jahači počeo da odmahuju glavom. Među njima je, doduše, bio samo jedan ribolovac, ali taj ni za živu glavu ne bi odao svoje ribolovno carstvo, pogotovo ne strancu.

— Možda ste primetili neke jahače? — nastavi šerif da ispituje.

— Kakve jahače, maršale? Koliko njih? Na kojoj strani bi trebalo da budu? — upita Džes ustajući.

— Pa, pravo da vam kažem, ni sam nisam siguran. Dvojica, možda trojica. Jedan bi trebalo da jaše mazgu — objašnjavao je Donegan ono što je čuo od meleza.

Džes pogleda Dika, pa se okrete šerifu.

— Žao nam je, maršale, ali nikoga nismo videli. Nismo do duše, pažljivo ni gledali. Jesu li to neki opasni momci?

— Ne znam koliko su opasni, ali su očistili našu banku do poslednjeg centa — dobaci jedan član potere.

Šerif ga besno pogleda, onda mahnu Bišopovim momcima i obode konja. Ostali odmah kretoše za njim. Kada se posle stotinak metara okrenuo, Doneganu se učini da je jedan od konja kraj potoka šarac, ali više ni u šta nije bio siguran, pa samo obode konja.

Dik i Džes su i dalje mirno sedeli na svojim mestima sve dok se potera nije izgubila sa vidika. Onda obojica prsnuše u neobuzdan mladalački smeh.

— Ovo je bilo za moju dušu — dobaci Dik valjajući se po travi. — Baš su mi ulepšali dan. I to mi je neka potera! Pristao bih da me takvi gone do kraja života.

— Ja bih ipak više voleo da ostanu po strani. Jesu dobričine, ali valjda si video da je šerif sumnjičav. Zbunilo ga je što nemamo brade kao juče, ali taj lisac je nešto posumnjao, kažem ti. Čistimo se odmah odavde!

— Zašto? Ne misliš valjda da će se vratiti?

— Hoće, videćeš. Sedlaj konje, pa idemo gore u šumarak. Odande ćemo ih posmatrati. Uostalom, posle podne će onuda naići i Bišop sa ostalima.

Dik posluša. Njih dvojica se uskoro nađoše na leđima konja. Začas su se popeli kamenitom kosinom i zamakli u šumarak.

Nepunih hiljadu metara dalje Donegan iznenada zaustavi konja u mestu, okrete ga i potera putem kojim su došli.

— Hej, Kene, koji ti je vrag? — pobuni se jedan član potere.

— Šta je bilo, šerife, zašto se vraćamo? — zagrajaše još dvojica-trojica jahača.

Donegan je ćutao. Šibao je konja i nagnao ga u žestok galop. Iako prilično umorna, životinja ispruži vrat i polete ravnim zemljištem. Ostali jahači nisu imali kud, već obođoše konje i pojuriše za šerifom.

Džes, koji je neprekidno motrio na njihovo malopredašnje prebivalište, gurnu vrhom čizme Dika i pokaza mu rukom na šerifa i njegove ljude, koji su se zbunjeno okretali na sve strane.

— Kako si znao da će se vratiti? — zbunjeno ga upita Dik.

— Dečko, izdao nas je tvoj lepi šareni konjić. Znaš i sam da takvih nema baš mnogo, bar ne u ovim krajevima. Možda je vreme da ga zameniš nekom neupadljivom životinjom.

Šerif besno tresnu šešir o zemlju stojeći pored penom oku panog konja.

— Znao sam! Proklet bio ako nisam znao! To su ona dvojica od juče. Onaj šareni konj se lako pamti, samo sam ja umoran i opterećen drugim stvarima...

— Šerife... Kene, šta je po sredi? Kaži, čoveče! — javi se opet onaj čovek koji se pobunio kad je šerif naglo okrenuo konja.

Donegan sede na zemlju i natenane im objasni. Ljudi su ćutali. Onda se diže jedan mršavi čovečuljak i stade pred šerifa.

— Sada kada ste to pomenuli, gospodine šerife, i ja sam se setio da sam dvojicu bradatih momaka, lepo obučениh, prvo video u našem hotelu, a posle tamo kod banke gde je onaj ćelavi džin držao propoved. Znam da su neko vreme stajali kraj mene, a onda su odjednom nestali. Posle otprilike dvadesetak minuta opet sam ih ugledao kraj onih kola. Onda su otišli prema hotelu.

— I vi mi to tek sada kažete, Hermane?! Čoveče, pa mogli smo maločas da ih zgrabimo! — počeo šerif da viče.

— Pa, za što ih nisi zgrabio, Kene? I ti si ih video kao i

Herman. I danas si se ti prvi prisetio da ih poznaješ. Mi smo sa tobom pošli dobrovoljno, a tebi je POSAO da juriš lopove i ostalu bagru — javi se jedan dežmekasti brkajlija.

Donegan htede da mu nešto odbrusi, ali odustade. Uostalom, čovek je u pravu. To što je on mislio na sudiju koji da nas stiže u Emerson, na dvojicu optuženih koji su mu pobegli iz zatvora, i to jedan na njegovom konju — to je bio njegov problem.

Naglo je ustao i uzjahao.

— Vratite se u grad. Nastaviću sam. Ako je onaj propovednik još u gradu, zadržite ga dok se ne vratim — reče i potera konja preko potoka praćeci tragove na tlu.

Potera se još neko vreme zgledala, dogovarala, a onda svi uzjahaše i zaputiše se u Emerson. U svakom slučaju, više im je prijala hladovina saluna nego jahanje po suncu.

*

* *

Kris Filmor je trljao oči kao da želi da odagna sliku iz nekog ružnog sna. Međutim, bez

uspešno. Kolt koji je bio upe-
ren u njega bio je stvaran kao
i smrknuti pogledi dvojice mo-
maka koji su stajali pred njim.
Iako je odmah prepoznao lju-
de koje je teško optužio, on
poče da vrda.

— Ko ste vi? Šta hoćete od
mene? Ovo je privatno ima-
nje. Naređujem vam da odmah
odete! — reče.

Iako se trudio da mu glas
bude čvrst, strah je bio jači.

— Vidi, vidi, pa on nas vi-
še ne poznaje! — obrati se
Buč Kidu, a onda raspali Kri-
su takav šamar da je momak
jednostavno sleteo sa kreveta.

— Buče, hajde da ga odmah
sredimo i idemo dalje. On će
ionako omastiti konopac, pa za
što da to odlažemo? Evo, ja
ću mu se odužiti za rane ko-
je nam je potera nanela — re-
če Kid i zateže kokot na kol-
tu.

Kris počeo da cvili kao pre-
bijeno pseto. Pokuša čak da
se zavuče pod niski od oblica
načinjeni krevet, ali ga Kid
dokači vrhom čizme.

— Gmizavče! Sad cviliš i be-
žiš, a nas si nabedio da smo
ubili trgovca. Kako si imao hra-
brosti da uzmeš nož i ubiješ
ga, ti... ti...

Sandens nije mogao da na-
đe reči i zato još dva puta ri-
tnu Filmora, koji je ječao od

bolova i previjao se po zem-
ljanom podu kao crv.

— Buče, veži ga i trpaj na
konja. Meni se zgadio, pa ne
mogu ni da ga dotaknem. Ne
znam da li bih bio u stanju
u njega i metak da ispalim.

Za tili čas Buč nađe kožno
remenje koje je pokojni Natan
Filmor koristio kada je odla-
zio u lov i njime čvrsto zave-
za ruke i noge prestravljenom
Krisu. Kada je sve bilo goto-
vo, on ga izvuče napolje kao
vreću i prebaci preko sedla.
Potom mu veza ruke za noge
pod konjskim trbuhom i zado-
voljno pogleda svoje delo.

— Ljudi, pa ovako ću umre-
ti do Emersona... Molim vas,
obećavam da neću pokušati da
pobegnem... Zar ne znate ka-
ko je teško ovako jahati? Mo-
lio je Kris.

— Ne znamo? Naprotiv, za-
pamtili smo to vrlo dobro. Zar
si zaboravio? Bila je to tvoja
zasluga! — odseče Kid.

Prešli su nekoliko stotina me-
tara kad Buč diže ruku i da-
de Kidu znak da stane. Na
kojih stotinak metara od njih,
petorica jahača gledala su ne-
što na zemlji. Onda jedan od
njih, najverovatnije vođa, po-
kaza rukom prema zapadu i
jahači okretoše na tu stranu.

Kris Filmor prepoznađe po-
moćnika šerifa Stiva Oveta i

taman otvori usta da vikne, kad ga Kidova čizma pogodi posred usta. Potera je brzo za makla iza nekog brežuljka, pa dvojica odmetnika nastaviše put. Buč odluči da krenu nekakvom prečicom i uskoro se nađoše u dubokom koritu nekog potoka.

— Pametnjakoviću, ovog puta si nas zaista uvalio. Na koju stranu sada? — frknu Kid.

Buč se počesa po glavi. Ni sam nije znao gde dalje i zato odluči da okrene istim putem.

— Hej, momci, može i ovuda! — javi se Kidu dobro poznati glas starog Sema Beskoma.

Starac je došao na svoje omiljeno mesto za pecanje i primetio je dvojicu jahača sa njihovim čudnim teretom.

Kako nije bio naoružan, Buč i Kid nisu posegli za oružjem.

— Šta ste to ulovili, momci? — nastavi Sem dok im je prilazio.

— Stari, sećaš se da sam ti nekoliko puta rekao da moj ortak i ja nemamo nikakve veze sa ubistvom onog trgovca. Sve je to zamesio ovaj ovde... pacov — objasni Kid.

Beskom priđe bliže i, uhvati ga za kosu, podiže Krisovu glavu.

— Ha, pa to je onaj junak koji se stalno kockao sa Monroom i njegovim pajtašima. Mora da su mu i gaće skinuli na pokeru.

Nekoliko minuta kasnije, starac je znao istinu o stradanju Natana Filmora.

— Jeste li našli te papire o kojima pričaš? — upita.

— Nisu i niko ih neće naći. Uništio sam ih, spalio, pojeo! — počeo da vrišti Kris.

Kasidija, međutim, nije uspeo da obmane. Ovaj pride i počeo da mu pretura po džepovima. Kad pruži ruku prema košulji, Kris nanovo vrisnu.

— Ostavi, to je moje! Tu je i testament... Sve je to moje!

Kasidi otpljunu u stranu, ali izvuče iscepani koverat i iz njega izvuče zgužvane papire. Beskom je polako i dugo čitao škiljeći svojim starim očima. Na kraju reče.

— Bogami, momci, svaka vam čast! Ispunili ste obećanje. Sad mi je žao, plavokosi, što ti ranije nisam dozvolio da me prevariš i pobegneš.

— Hoćeš li sa nama u Emerson, stari? — upita Buč.

— Ne, neću još neki dan. Sada je tamo ionako dosadno. A, da gledam kako će onaj pacov da zaigra na kraju konop-

ca, ne privlači me mnogo. Nego, hteo bih nešto drugo da znam...

— Kako se zovem, zar ne?
— dobaci Kid.

— Pa, ako nije tajna...

— U redu, stari. Zato što si bio spreman da me pustiš da pobegnem, reći ću ti, tim pre što ovde nećeš imati kome to da kažeš. Dakle, ovaj ovde, kog ja često nazivam pametnjakovićem, zove se Buč Kasidi. Moje ime je Hari Longbaf ili Sandens Kid, kako ti se više sviđa.

Jedno vreme starac je ćutao, onda skide šešir i počea se po glavi. Lukavo pogleda jednog pa drugog odmetnika, onda be zubim ustima reče:

— Jasno, vi niste ONAJ Buč i ONAJ Kid, zar ne? Bojim se da bi bio u stanju i u to da me ubediš, plavokosi mangupe.

Dvojica odmetnika se nasmejaše i pojahaše konje.

Sem Beskom im mahnu rukom i zagleda se u plovak koji je mirno stajao na površini bistre zelene vode dubokog vira.

— Hajde, prokletnice, zagrizite već jednom! — reče poluglasno čekajući da riba »pro-radi«.

*
* *

Bišop je pakovao svoja velika kola. Podigli su ispust koji im je služio kao podijum, zategli arnjeve i izveli zapregu iz gradske štale. Sada su bili spremni za put. Baš tada se na ulasku u grad pojavio ljudi koji su jahali sa šerifom Doneganom.

— Gospodine, naš šerif ima za vas neka pitanja i zamolio je da ga sačekate — reče onaj dežmekasti brkajlija.

— Ja odgovaram samo svevišnjem, čoveče! — zabrunđa Bišop, ali kad vide kako ljudi preteći primiču ruke oružju, dodade pomirljivo: — Samo, pošto nemam šta da krijem, sačekaću vašeg šerifa.

Melez je već bio dohvatio pušku, ali je bio dovoljan samo jedan pogled Bišopovih kao noć crnih očiju da odustane. Umesto toga, sišao je sa kola i seo na trem.

Od tog trenutka događaji su se brže odvijali. Prvo je u stanicu stigao voz i u njemu sudija Baldi Honeker. Bio je to gospodin četrdesetih godina, uglađenih manira, obučen po poslednjoj modi. Nosio je jednu malu torbu od somota. U ruci mu je blistao lakirani bambusov štap.

Očigledno, bio je začuđen što ga niko nije dočekaao, pa zato pomalo uvređen krete ka hotelu. Predstavio se na portirnici i zamolio da neko obavesti šerifa da je stigao sudija Honeker.

— Vaša ekselencijo — uzvra ti portir s poštovanjem — bojim se da ćete morati malo da pričekate. Naš šerif juri bandite koji su pobjegli iz zatvora.

— Kako pobjegli? Meni je javljeno da dođem i održim suđenje.

— Jeste, tako je bilo prekjuche, ali juče su ti momci pobjegli, a posle toga je i banka opljačkana.

— Ko je opljačkao? Oni?

— To još niko ne zna — od govori portir i razveze priču.

Sat kasnije u grad se vratio i zamenik Ovet sa svojom poterom. Nisu našli nikakav trag i shvatili su da je besmisleno dalje juriti bez cilja.

Pola sata posle njih vratio se i sam šerif Donegan. On je odmah prišao Bišopovim kolima i pozvao ga da sa melezom dođe u njegovu kancelariju.

— Ne znam šta tražim ovde, šerife. Mene i moje čeka dug put. Bez potrebe nas zadržavate — bunio se Bišop.

— To ćemo još da vidimo. Vaša kola bila su u uličici pored banke. Pljačkaši su samo

sa te strane mogli da prođu, a vi tvrdite da niste nikoga videli. Mislim da će biti najbolje da ostanete ovde i da vas sudija Honeker sasluša.

Tog trenutka melez izgubi živce. Još od kako su ušli u šerifov ured, on se nervozno vrpeljio. Njegovu nervozu još više je povećavao pogled na zatvorske rešetke koje su se nazirale kroz otvorena vrata. Kad je čuo da će ih šerif zatvoriti, on poteže skriveni pištolj ispod bluze i ispali metak u Donegana. Pogođen u rame, šerif tresnu sa stolice i pade iza stola. To mu je spasilo život jer sledeći hitac probušio zid tačno na mestu na kome se do maločas nalazio gornji deo njegovog tela.

Bišop nešto viknu, ali je bilo kasno. Melez protrča kroz prostoriju i izgubi se negde na zadnjim vratima. U taj mah na vratima se pojavio i Stiv Ovet. Uperi kolt u Bišopa i naredi mu da uđe u prvu ćeliju. Onda, pošto je okrenuo ključ, priđe oborenom Doneganu.

— U redu je, Stive. Idi za onim melezom! Zaustavi ga — prostenja Donegan ustajući sa poda.

Rana na ramenu prilično mu je krvarila. Neko od onih is-

pred zgrade odmah odjuri po doktora Hjustona.

Tek što je doktor previo šerifa i smestio ga u krevet, na ulazu u grad pojavili su se Buč i Kid. Kasidi je za sobom vodio na uzdi konja preko čijeg sedla je ležalo telo Krisa Filmora. Ljudi zatečeni na ulici počеше izdaleka da ih prate.

— Pametnjakoviću, ja sam sigurno lud kad sam dozvolio da me nagovoriš da se vratimo u grad — reče Kid kroz zube.

— Nisi morao, dečko. Lepo sam ti rekao da mogu i sam — nasmeši mu se Buč u brk.

— Kako sam mogao da te pustim kad ovde svi prvo pucaju pa onda pitaju ko si i šta si? Kako znaš da ovde nema naše poternice?

— Lepo, nema. Da ima, visila bi u šerifovoj kancelariji. Zbog tvoje lepote služila bi kao ukras — nastavi Buč da ga podbada.

Kid ga namršteno pogleda.

— Kad se ovo završi, podseti me da ti razbijem nos — dobaci, onda diže pogled prema prozoru na kući kraj koje su upravo prolazili.

Gore je stajala Sindi. Mahnu im kratko rukom i požuri da izađe na ulicu.

Pračeni sve većim brojem ljudi, njih dvojica najzad sti-

goše do šerifovog ureda. Na njihovo iznenađenje, unutra ni je bilo nikoga osim Bišopa, koji im dobaci mračni pogled iz ćelije. Buč mu priđe i nasmeja se.

— Znači, velečasni, uhvatili su vas. Ipak vam nije uspelo.

Bišop skoči sa ležaja i zgrabi rešetke svojim snažnim rukama. Čitava konstrukcija zadrma se pod snažnim naletom.

— Šta nije uspelo, šta?

— To što te toliko izluđuje. To vam nije uspelo. Sad samo još da se pronađu pare i sve će biti u redu. Zar ne? — nastavi Buč, ali se brzo odmače od rešetke jer mu se učinilo da će je div sledećim trzajem iščupati iz poda.

— Hej, šta se ovde dešava?

— javi se Ovet sa praga. — Ko ste vi? Zašto je gospodin Filmor ovako izubijan i vezan. Pa, vi... vi ste ona dvojica...

Istog časa Ovet pokuša da potegne kolt — ali bio je spor. Suviše spor za jednog Sandensa Kida.

— Zameniće, jednom si bio prebrz na koltu i nas dvojica zamalo da to nismo platili glavama. Ovog puta bi to moglo tebi da se desi! — opomenu ga Kid.

Ovet pusti da mu kolt padne iz ruke.

Tog časa na vratima se pojavila Sindi Filmor. Ljudi ispred vrata napravili su joj mesta čim se pojavila.

— Znači, uspeli ste da uhvatite tog podlaca? — reče obraćajući se Kidu.

Ovaj samo klimnu glavom i pruži joj koverat.

Istog časa Kris Filmor se zaletela prema rešetkama i grunu u njih uz jeziv krik. Pao je okrvavljene glave. Kada je ne što kasnije stigao, doktor Hjuston je samo mogao da konstatuje smrt.

Ne obazirući se na sve to, Ovet je čitao ispisane redove. Kad je završio, on se okrete Buču i Kidu:

— Ko ste onda vi?

— Par je to sada važno? Nego, vraćajte nam naše pare pa da se čistimo! — frknu Kid, koga je sve već počelo da nervira.

— Na žasost, moraćete da se oprostite s parama. Njih je neko ukrao sa ostalim parama iz banke. Da, šerif Donegan sve stvari koje oduzme uhapšenima drži u banci pošto ovde nema gde da ih stavi. Tako vam je to. Nego, vidim da ste vratili šerifovog ridana. To je najpametnije što ste mogli da uradite. Zbog njega bi vas Ken gonio do na kraj sveta.

— Šerife, nismo mi konjokradice. Tvoja potera ubila je

mog konja i moj drug je imao pravo da pozajmi jednog od vaših. Da nije tako, nikada ne biste došli do ubice, a možda ni do para iz banke — dobaci Kid.

— Zar vi znate gde su pare?

— brzo upita Ovet, besan na sebe što je onako brzo odbacio kolt.

— Pa, vidim da ste zatvorili propovednika, a on je bio na licu mesta. Dakle, pare su verovatno negde u blizini.

Za to vreme šerif Donegan je žurno navlačio košulju ne obazirući se na bol u ramenu. Čuo je da su se oba njegova zatvorenika vratila i da su do neli vezanog Krisa Filmora. Morao je da pođe i vidi šta se zbiva u njegovoj kancelariji.

Stigao je baš u trenutku kada je Kid pomenuo pare.

Sada i njemu sinu u glavi. Bio je besan što nije video ono što mu se odvijalo pred nosom.

— Ovete, idi i pregledaj njegova kola — reče kratko, a onda se zagleda u Buču i Kida. — Nisam li vas dvojicu već negde video?

— Kako da ne, šerife? Puca li ste na nas bez opomene kao na streljštu. Zar ste već zaboravili? — podsmehnu se Buč iako je strepeo od nastavka razgovora.

— Ne mislim na to, nego još ranije.

— Šerife, ako se nekoga sećam, onda ga se sećam. Sigurno ne pitam njega da li sam ga ranije video — umeša se i Kid.

Tada Sindi objasni ono što je Ovet počeo da mu objašnjava pre nego što je otišao da pregleda kola.

Donegan se premeštao sa noge na nogu. Bilo mu je neprijatno. Postade mu još neprijatnije kada u kancelariju upade i sudija Honeker.

— Šerife, zahtevam objašnjenje! Pozvan sam da sudim lo povima i ubicama, a onda saznajem da su počinioци pobegli.

— Nisu pobegli, sudijo. U stvari, evo ih, vratili su se — počeo Donegan da muca kao đacić.

Za njega je sudija bio pojam zakona i osećao se malim u njegovom prisustvu.

— Aha, dobro. Zašto nisu u ćeliji?

— Zato što, izgleda, nisu krivi.

— Da li je neko kriv ili ne, odlučuje porota i sud.

Tada se umeša Sindi i spase šerifa daljih neprijatnosti. Pošto je pročitao sve papire, zatim bacio pogled na telo pokri veno ćebetom, sudija se obrati šerifu:

— Šerife, naređujem vam da ovu dvojicu ljudi zvanično oslobodite sumnje i da im nadoknadite štetu koju su pretrpeli zbog vaše brzopletosti. To je sve. Pretres je zaključen.

Kada je pogledao šerifa, Kid dobi želju da se nasmeje iz sveg glasa. No, tada ugleda na vratima Stiva Oveta i ućuta.

— Šerife, nema ničeg. Sve sam pogledao — raportira pomoćnik.

Bišop počeo da se smeje iza njegovih leđa. Bez glasa, samo ustima i očima.

Kid htelo nešto da kaže, ali Buč pređe ispred njega i dobro ga nagazi.

— Znači, mi smo slobodni. Lepo, sačekaćemo u hotelu o trošku grada, da nam vrate naše konje odgovarajuće vrednosti.

Niko ih nije sprečio da izađu.

Sudija je ostao da sa šerifom sredi dokumenta, a Ovet uz pomoć nekolicine posmatrača odnese telo Krisa Filmora u mrtvačnicu. Sindi htelo da krene za dvojicom odmetnika, ali je šerif pozva da dâ izjavu.

— Na koju stranu idemo? — upita Kid.

— Pa, rekao sam idemo u hotel da se odmorimo i jedemo kao ljudi. Bar nam toliko ovaj vašljivi grad duguje!

— Samo toliko? — bocnu ga Kid.

Kada se noć spustila nad Emersonom, trojica jahača do-jahaše do šerifove kancelarije. Bili su to Dik, Džes i melez, koji je uspeo da umakne zameniku Ovetu i pronađe braću na dogovorenom mestu. Kada im je saopštio da je Bišop u zatvoru, Dik je pobesneo. Hteo je odmah da krene i usred da na upadne u grad. Međutim, Džes je posle mnogo muka uspeo da ga ubedi da sačekaju noć.

Uspeli su da se neopaženo uvuku u grad i da stignu čak do zatvora a da ih niko nije primetio.

U kancelariji je dežurao samo Ovet. Sedeo je glave naslonjene na šake i dremuckao. Probudi ga lupanje na vratima.

— Šerife, hej, šerife, izađi! Treba nešto da raspravimo! — povika Dik.

— Sačekajte jutro pa dođite na razgovor! — uzvрати oprezni Ovet.

Međutim, ipak nije bio dovoljno oprezan. Hitac koji je Dik u besu ispalio u vrata otide komad drveta i ovaj pogodi nesrećnog čoveka pravo u stomak.

Ovet zaječa i pade na pod. Ipak, imao je snage da priđe

zidu i zakloni se iza njega. Do hvatio je sačmaru i povikao.

— Znam ko ste i zašto ste došli! Kunem se da ću ovog ovde napuniti olovom čim otvorite vrata!

Pucnjava pred zatvorom trže Kida, koji je sedeo za stolom i kockao se. Šerif Donegan je sedeo u istom društvu i odmah htede da krene, ali ga Kid na zaprepašćenje Buča Kasidija zaustavi:

— Šerif, tako ranjeni nećete mnogo koristiti zameniku. Dovolite da ja odem umesto vas.

— Dobro — pristade šerif i skide svoju zvezdu. — Držite ovo i zakunite se...

Kid ga nije slušao. Već je bio na vratima. Donegan htede da krene za njim, ali ga Buč za drža.

— Šerife, njemu nije potrebna značka da bi pucao, a još manje zakletva da bi dobro obavio posao.

Donegan ga pogleda ništa ne shvatajući.

Buč šmugnu kroz pokretna vrata i sa druge strane ulice krete za Kidom. On, doduše, nikada nije ubio u svojoj odmetničkoj karijeri, ali kada je u pitanju Sandens Kid, bio je spreman i da puca i da ubije.

— Pametnjakoviću, drži se po strani! — dobaci Kid iako se nije okretao da ga vidi.

Buč se samo nasmeši i izva-
di kolt.

— Fazi da slučajno ne pogo-
diš mene, slavni strelče! — do-
baci mu Kid još jednom i kre-
te brže prema zatvoru.

— Šta da radimo? — upita
Dik Džesa dok je punio kolt.

— Ti ga zamajavaj sa ove
strane, a ja ću probati sa za-
dnje — predloži, ali se istog
časa ukoči kad iza leđa začu
miran, hladan glas.

— Zašto ne pokušate na o-
voj strani?

Kid je stajao tek kojih pet —
šest koraka od njih. Kraj sakoa
zakačio je levom rukom iza le-
đa, dok mu je desna labavo vi-
sila kraj drške kolta.

— Ne mešaj se i briši dok
još možeš! — ciknu Dik.

— Inače? — upita Kid.

— Inače ćeš dobiti toliko olo-
va da ćeš se od njega udaviti.

— Ti si, znači, neki opasan
revolveraš, mališa?

Poslednja rečenica prelila je
ionako uzburkanu čašu Dikovih
istrošenih živaca. Pognuo se,
izvio malo u stranu i potegao
što je brže mogao. Nije vero-
vao rođenim očima kada je u-
gledao narandžastocrveni pla-
men iz Kidovog kolta. On je
tog trena taman natezao kokot.

Pao je mrtav sa nevericom u
očima.

Kid se odmah okrenuo preos-
taloj dvojici, i to u pravi čas.
Melez je ležao na zemlji i već
je uspeo da ispali i drugi me-
tak. Prvi je odneo Kidu šešir
sa glave, a drugi mu iskidao
ramenicu na sakou. Za treći
metak melez više nije imao vre-
mena. Dok je petljao oko zatva-
rača, Kid ga pogodi u teme i
prosto prikova za zemlju.

Džes još nije mogao da se
pokrene. Kada mu pogled pa-
de na Dika, on kriknu i poteže
kolt. Kid gotovo sačeka da nje-
gov protivnik ispravi oružje, a
onda mu uputi dva hica jedan
za drugim. Oba su pogodila
cilj.

Dok je napolju odjekivala pu-
cnjava, Bišop je svom snagom
udarao u rešetke svojim gloma-
znim telom. Ranjeni Ovet, ko-
me je polako počelo da se mra-
či pred očima, ispali obe cevi
u njega u trenutku kada je go-
rostaš zajedno sa gvozdenim
vratima poleteo preko prostori-
je. Gomila sačme ga zaustavi
u mestu i on polako počeo da
se ljulja, da bi na kraju svom
težinom tresnuo pred noge sa-
da već onesvešćenog zamenika
šerifa.

Kid je mirno punio svoj ko-
lt kad mu je prišao Buč.

— Dečko, jesi li čitav?

— Aha, ali nije moj šešir i
moj kaput, a bili su skoro no-
vi.

*
* *

Dva sata kasnije iz saluna
je odjekivao žagor pijanih go-
stiju. Najbučniji bio je šerif
Donegan, koji je po stoti put
zahvaljivao Kidu i veličao nje
govu brzinu i hrabrost. Kid se
samo pijano smeškao i prazio
čašu za čašom.

Niko nije primetio Buča, ko-
ji je dva-tri puta napuštao sa-
lun i vraćao se. Konačno, ka-
da su gotovo svi gosti bili pod
stolom ili se čvrsto držali za
njegovu ivicu, on uhvati Kida
za ruku i izvede ga napolje.

— Čekaj, pametnjakoviću,
još nisam popio piće — počeo
da se buni. — Uostalom, kuda
ćeš usred noći.

— Prvo, zora je već blizu, a
drugo — idemo dok se ovi tu
poglavci nisu setili da malo bo-
lje pogledaju ona kola — osme-
hnu se Kasidi.

Za tren oka Kid je bio tre-
zan.

— Zato si ti izlazio, a ja po-
mislio da te je piće opteretilo.
Znaš, pametnjakoviću, ponekad
si stvarno pametan.

Sat kasnije Kid je pijano pe-
vao pod otvorenim nebom, a
rukom gužvao gomilu novčani-
ca u bisagama.

— Šta misliš, Buče, koliko
ima?

— Jedva da ti bude dosta u
sledećih mesec-dva dana, ispi-
čuturo, kockaru i ženskarošu
— reče Buč, tresnu ga po rame-
nu i obode konja.

— Hej, Buče, sad si me pod-
setio. Nismo im naplatili moj
kaput i šešir, a ni konja.

— Veruj mi da je i šerifov
ridan sasvim dobar.

Tek tada Kid pogleda konja
pod sobom. Bio je to veliki ri-
đan šerifa Donegana.

— Zar si postao konjokradi-
ca? — upita on Buča.

— Šta ti pada na pamet? Ko-
nja ti je poklonio šerif pošto ste
se pobratimili.

Buč je već odjahao dobrih
stotinak metara dok se Kid o-
pasuljio.

— Ja se pobratimio sa jed-
nim šerifom? Mora da sam st-

varno bio sasvim pijan. Hej, Sivilo zore najavljuje je
Buče, čekaj me! Ako mi je še- novi dan. Dva jahača su odmi-
rif pobratim, ja sam ipak još cala od Emersona prema za-
tvoj Sandens Kid. Čekaj me! padu.

— KRAJ —

POŠTOVANI ČITAOCI,

Zbog poskupljenja papira primorani smo da povećamo cene naših izdanja. Nadamo se da ćete uvažiti naše razloge i da ćete nastaviti da se družite sa nama.

Redakcija

U SLEDEĆEVI
BROJU

ULOG JE SMRT

